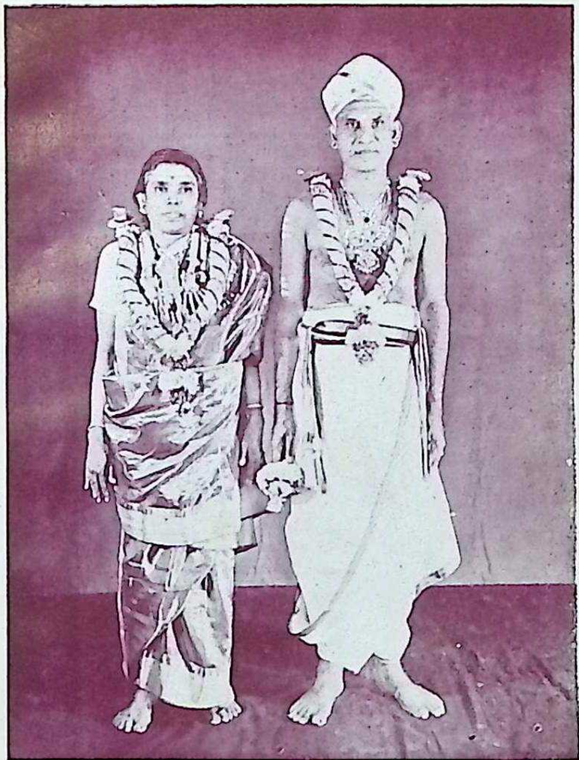
பாவைப் பாட்டு

ராம. பெ. அரு. கோட்டையூர்

ராம. பெ. அள. அழகப்ப செட்டியார்—உமையாள் ஆச்சி

பாவைப் பாட்டு

ஆசிரியர் :
மாணிக்க வாசகர்
ஆண்டாள்

கோட்டையூர், திருவாளர்,
ராம. பெ. அழ. அழகப்பச் செட்டியார்
அவர்களின் ஷஷ்டியப்த பூர்த்தியில்
விஜய ஆண்டு, சித்திரைத் திங்கள்
அ-ஆம் நாள், அன்பு அளிப்பாக
வழங்கப் பெற்றது.

உரை ஆசிரியர் :
ராய. சொ.

பிரதிகள் 3,000

நன்றி

இப் "பாவைப் பாட்"டை, கோட்டையூர், திருவாளர், ராம. பெ. அழ. அழகப்பச் செட்டியார் அவர்கள், தமது அறுபதாவது ஆண்டு நிறைவு விழாவில் அன்பு அளிப்பாக வழங்குகிறார்கள். பொருட்செல்வராகிய அன்பர் அழகப்பச் செட்டியார் அவர்கள், அருட் செல்வமாகிய இத் தெய்வ நூலை வழங்கிப் புகழ் பெறுவது பாராட்டத் தக்கது. இத்தகைய சிறந்த காரியத்தைச் செய்து பொருளாளர் புகழாளர் ஆக வேண்டும் என்பதே என் விருப்பம்.

இந்த நூலை வழங்கும், நண்பர் அழகப்பச் செட்டியார் அவர்கட்கும், இப் "பாவைப் பாட்டு" வெளிவரக் காரணராக இருந்த ஐயா அவர்கட்கும் அன்பு கனிந்த நன்றி.

ராய. சொ.

உ

சிவமயம்

பாவைப் பாட்டு

நூல் முகம்

தோற்றுவாய்

பாவாய் என்று முடிவு பெறும் பாட்டு, பாவைப் பாட்டு.

திருவெம்பாவை, திருப்பாவை என்ற இரண்டு பாவைப் பாட்டும் சேர்ந்தது இந்நூல். திருவெம்பாவை, மணிவாசகப் பெருமான் அருளியது; திருப்பாவை, ஆண்டாள் நாச்சியார் அருளியது. இரண்டும் பாவாய் என்று முடியும் பாசுரங்களைக் கொண்டவை.

திருவெம்பாவை, இருபது பாட்டு உடையது; திருப்பாவை, முப்பது பாடல் உடையது.

திருவெம்பாவை, சிவபெருமானின் சீர் பரவுவது; திருப்பாவை. திருமாலின் புகழ் பாடுவது. சிவன் ஆயினும் திருமால் ஆயினும் பெயர் வேறே தவிர இறை ஒன்றே என்பது பேர் அறிஞர் கண்ட முடிபு. "ஒருவனே தேவன்" என்பதும் "அரன் நாரணன் நாமம்" என்பதும் "ஏற்றான் புள் ஊர்ந்தான்" என்பதும் "ஒன்றே மெய்ப்பொருள் ஆகும்" என்பதும் பெரியார் வாக்கு.

அரன் அல்லது சிவன் என்றாலும், நாரணன் அன்றித் திருமால் என்றாலும், அவ் அனைத்தும் கடவுளையே குறிப்பன. ஏற்றான் என்பது, விடையில் ஏறுபவன்; புள்ஊர்ந்தான் என்பது கருடனில் அமர்ந்து செலுத்துபவன். ஏறு ஊர்ந்த செல்வனாகிய சிவன் எம்பிரானும், புள் ஊர்ந்த புனிதனாகிய பூவைப்பூப் புண்ணியனும் ஒருவனே. எப்பெயரால் அழைத்தாலும் மெய்ப் பொருள் ஒன்றே. எனவே, ஒரே மெய்ப்-பொருளை இரு வகையாகப் பரவுகின்ற

திருவெம்பாவை, திருப்பாவை இரண்டையும் ஒருங்கே இணைக்கின்றது இந்நூல்.

திருவெம்பாவை, சிவனோடு இரண்டு அறக் கலந்த ஆண் தகையார் பாடியது; திருப்பாவை, திருமாலையன்றி அறியாத பெண் அரசி பாடியது. திருவெம்பாவை, சிவன் புகழ் பாடுவதில் இணையற்ற நூலாகிய திருவாசகத்தின் ஒரு பகுதி; திருப்பாவை, திருமால் சீர் பரவுவதில் தலைசிறந்த நூலாகிய நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தத்தின் ஒரு பகுதி.

எம்பாவாய்

திருவெம்பாவைக்கும் திருப்பாவைக்கும் உள்ள ஒற்றுமைகள் பலப்பல. அவற்றைப் பாடல்களின் பொருள் விளக்கத்தில் காணலாம். திருவெம்பாவையைப் போலவே திருப்பாவைப் பாசுரங்களும் ஈற்றில் "எம்பாவாய்" என்றே முடிகிறது. எனவே, ஆண்டாள் பாவையும் திரும்வெம்பாவை என்று பெயர் பெறுவதில் தடை ஏதும் இல்லை. இரண்டுக்கும் வேறுபாடு

காணவே, ஒன்று திருப்பாவை என்றும் இன்னொன்று திருவெம்பாவை எனவும் பெயர் பெற்றிருப்பதாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

"எம்பாவாய்" என்ற சொல்லுக்கு, திருவெம்பாவையிலும் சரி, திருப்பாவையிலும் சரி, சில பாசுரங்களில் பொருள் அமைகிறது; வேறு சில பாடல்களில் "எம்பாவாய்" என்பது பொருளின்றியே நிற்கிறது. அவற்றைப் பொருளில்லாமலேயே ஏனைய பாடல்களோடு பொருந்துதற்கு, இறுதி மகுட ஒற்றுமைக்காகச் சேர்க்கப் பட்டதாகக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. "ஏல் ஓர்" என்ற இரண்டு சொற்களும் திருவெம்பாவை இருபது பாட்டிலும் திருப்பாவை கடைசிப் பாடல் ஒழிந்த இருபத்தொன்பதிலும் ஈற்று அடியில் வருகின்றன. "ஏல்" என்பதற்கு "ஏற்றுக் கொள்" என்றும், "ஓர்" என்பதற்கு "ஆராய்ந்து பார்" எனவும் சில பாடல்களில் பொருள் படுகிறது; மற்றும் சில பாட்டுக்களில் அவ்வாறு பொருள் கொள்ள முடியவில்லை.

அங்கு இவற்றைப் பொருள் தராது நிற்கும் அசைச் சொற்களாகவே கொள்ள வேண்டுவ-தாகிறது.

பாவை

திருப்பாவையில் "பாவை" என்ற சொல் இரண்டு இடங்களில் வருகின்றது ;

"வையத்து வாழ்வீர்காள்
நாமும்நம் பாவைக்கு"

என்று இரண்டாவது பாட்டிலும்,

"நாங்கள்நம் பாவைக்குச்
சாற்றிநீர் ஆடினுல்"

என மூன்ருவது பாட்டிலும் காணப்படுகிறது.

இந்த இரண்டு இடங்களிலும் "பாவை" என்ற சொல்லுக்கு "நோன்பு" என்றே, உரை கண்ட அறிஞர் பலரும் பொருள் கூறினர். பாவை நோன்பு அல்ல; பாவை என்ருலே நோன்பு என்பது பொருள்.

திருப்பாவை மற்றோர் இடத்தில் " பாவைக் களம் " என்று வந்திருக்கிறது.

" பிள்ளைகள் எல்லோரும்
பாவைக் களம்புக்கார் "

என்பதே அது. அது திருப்பாவை, பதின்மூன்றாவது பாசுரத்தின் மூன்றாவது அடி. " பாவைக் களம் " என்பதற்கு நோன்பு நோற்பதற்குக் குறிப்பிடப் பெற்ற இடம் என்றே முன்னையோர் பொருள் கொண்டனர். எனவே, பாவை என்ற சொல்லுக்கு மூன்று இடங்களிலும் நோன்புப் பொருளே கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது, திருப்பாவையில்.

திருவெம்பாவையில் பாடல்களின் கடைசியில் வந்த எம்பாவாய் தவிர, இடையில் பாவை என்ற சொல் பயின்று வரவே இல்லை. திருவெம்பாவை, நோன்பைப் பற்றி எதுவுமே சொல்லவில்லை.

பறையும் பிறவும்

"பறை" என்ற சொல் திருப்பாவையில் பதினேர் இடங்களில் காணப்படுகின்றது. திருப்பாவை, க, அ, கO, கரு, உச, உடு, உசு, உஎ, உஅ, உகூ, நO ஆகிய பதினெரு பாசுரங்களில் "பறை" என்னும் சொல் பெய்யப் பட்டிருக்கிறது. திருப்பாவை இவ்வளவு சிறப் பித்துப் பல முறை சொல்லிய "பறை" என்ற சொல் திருவெம்பாவையில் இடம் பெறவே இல்லை.

பறை என்பதற்கு விரும்பிய பொருள் என்று சில இடத்தும், பறை வாத்தியம் என வேறு சில இடத்தும், பொருள் கொள்ள வேண்டுவ தாகிறது. அவற்றை அவ் அப் பாடல்களின் பொருட் பகுதியில் கண்டுகொள்க.

திருப்பாவையில் பறை, நோன்பிற்கு வேண்டும் ஒரு பொருளாகக் கருதப்பட் டிருக்-கிறது. பறை மட்டுமல்ல; நோன்பிற்கு வேண்டும்

வேறு பலவும் திருப்பாவையிற் கூறப்பட்டுள்ளன.

"மாலே மணிவண்ணா"

என்ற திருப்பாவை உசு-ஆம் பாசுரம் நோன்பிற்கு வேண்டும் பொருள்கள் பலவற்றை விரித்துக்கேட்கிறது. இரண்டாவது திருப்பாவை, நோன்புக்குச் செய்யவேண்டிய காரியங்களைக் கூறுகிறது. உஎ-ஆவது திருப்பாவை, ஆடை, அணி, உணவு முதலியவற்றைச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறது.

பாவைக்கு, சங்கு, பறை, பல்லாண்டு பாடுவார், விளக்கு, கொடி, விதானம் இவைகள் எல்லாம் வேண்டும் எனக் கேட்கின்றது திருப்பாவை. பாவை நோற்பார், நெய் உண்ணலாகாது, பால் குடித்தல் கூடாது, மைத் திட்டல் தகாது, மலர் முடித்தல் சாலாது எனக் கூறுகிறது திருப்பாவை. கைவளையும் தோள்வளையும் காதுத் தோடும் நூபுரமும் பிறவும் அணிய வேண்டும், ஆடை உடுக்கவேண்டும், நெய்யில் முழுக்காட்டிய பாற்சோற்றை முழங்கை வழியாக

நெய் கொட்டும்படி சாப்பிடவேண்டும் எனக் கேட்கின்றது திருப்பாவை.

இன்ன பொருள்கள் எல்லாம் திருவெம்பாவையில் சொல்லப்படவே இல்லை.

மார்கழி நீர்

மார்கழி நீரைப் பற்றித் திருப்பாவை, திருவெம்பாவை, இரண்டும் இயம்புகின்றன. "மார்கழி நீர் ஆடேல்லோர் எம்பாவாய்" என்று திருவெம்பாவை கடைசிப் பாட்டுச் சொல்லுகிறது. "மார்கழிநீர் ஆட மகிழ்ந்தேல்லோர் எம்பாவாய்" என்று திருப்பாவை நான்காம் பாட்டும், "மார்கழிநீர் ஆடுவான்" எனத் திருப்பாவை உகூ-ஆம் பாடலும் செப்புகின்றன. மேலும், "மார்கழித் திங்கள்" என்று திருப்பாவை முதற் பாட்டுத் தொடங்குகிறது. எனவே, மார்கழி மாதத்து நீராடும் முறைமையைப் பற்றி, திருப்பாவை, திருவெம்பாவை இரண்டும் ஒருங்கு உரைக்கின்றன.

மார்கழித் திங்களில் வைகறையில் எழுந்து நீராட அழைப்பதே, நீராடச் செல்வதே, நீராடி மகிழ்தலே பாவைப்பாட்டு. மற்றைய மாதங்கட்கும் காலை நீராடல் பொருந்தும் எனினும், பனியாலும் குளிராலும் நடுங்கிப் போர்வையை இழுத்துப் போர்த்திக்கொண்டு உறங்கத் தூண்டும் காலம் மார்கழியாதலின், உறக்கத்தை உதறித் தள்ளி, நடுக்கத்தை விடுத்து, பனியைப் பொருட்படுத்தாமல் நீராட அழைக்க மார்கழியை எடுத்துக்கொண்டதாகக் கொள்ளல்வேண்டும்.

பனியின் தொடக்கக் காலம் மார்கழி மாதமாதலாலேயே மார்கழிநீர் ஆடல் சிறப்பித்துச் சொல்லப்பெற்றது.

துயில் எழுப்பல்

துயில் எழுப்பல் பற்றி இரு பாவைகளும் பரக்கப் பகர்கின்றன. இவற்றில் திருப்பாவைக்கும் திருவெம்பாவைக்கும் நிறைந்த ஒற்றுமை இருக்கின்றது. திருவெம்பாவைத் தொடக்கமே துயில் எழுப்பல்தான். "ஆதியும் அந்தமும்"

எனத் தொடங்கும் முதற் பாட்டிலிருந்து "கோழி சிலம்ப" என்ற எட்டாவது பாடல் முடிய உறங்குபவரை எழுப்பும் பாசுரங்களே.

திருப்பாவை, "புள்ளும் சிலம்பினகாண்" என்ற ஆறுவது பாசுரத்திலிருந்து "எல்லே இளம்கிளியே" என்ற பதினைந்தாவது பாடல் முடியப் பத்துப் பாக்கள் உறங்குபவரை எழுப்பலே. மேலே சொன்ன திருவெம்பாவை எட்டுப் பாடல்களும், திருப்பாவை பத்தும், பெண்கள் வீடுகள் தோறும் சென்று உறங்கும் நங்கையரைத் துயில் உணர்த்தி எழுப்பும் முறையில் பாடப்பட்டன.

இப்பாடல்களில் பலப்பல ஒற்றுமைகள் இரண்டு பாவைக்கும் உள்ளன. அவற்றைப் பாக்களின் பொருள் விளக்கத்தில் காணலாம். உறங்குபவரை எழுப்பும் முறைகள் இரு பாவைகளிலும் மிக்க நயமாக அமைந்திருக்கின்றன. அவைகளில் சிறப்பாக நகைச்சுவை ததும்புகின்றது.

உறங்குபவர் இயற்கையையும், எழுப்புபவர் இயல்பையும், உலகியலில் எவ்வளவு காண்கிறேமோ அவ்வளவையும் எழுப்பும் பாடல்களில் கண்டு களிக்கின்றேம். ஒரு சத்தி, இன்னெரு சத்தியை எழுப்பி, பிறகு மற்ருெரு சத்தியை எழுப்பி, அதன்பின் வேருெரு சத்தியை எழுப்பி, இப்படியே எழுப்பிக்கொண்டு போவதாகக் கூறும் தத்துவப் பொருள் என்ற கருத்தைப் பற்றியோ, அன்றி வேறுவிதக் கற்பனை செய்து கொண்டோ நாம் மூளையைக் குழப்பிக்கொள்ள வேண்டாம். உலகியலில் வைத்தே துயில் எழுப்பும் சுவையை நுகர்ந்து மகிழ்வோம்.

விண்ணப்பம்

திருப்பாவை, பல பாடல்களில் கண்ணபிரானையும் அவன் உறவினரையும் துயில் எழுப்புவதோடு விருப்பத்தை விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறது. திருவெம்பாவை, பல பாசுரங்களில்

நீராட்டத்தை விரித்துக் கூறிக்கொண்டு இறைக்-
குத் தனது வேண்டுகோளை உரைக்கின்றது.

திருப்பாவை,

" எற்றைக்கும் ஏழேழ்
  பிறவிக்கும் உன்தன்னோடு
உற்றோமே ஆவோம் ;
  உனக்கேநாம் ஆட்செய்வோம் "

என்று பேசுகிறது.

திருவெம்பாவை,

" உன்னைப் பிரானாகப்
  பெற்றஉன் சீர்அடியோம்,
உன்அடியார் தாள்பணிவோம் ;
  ஆங்குஅவர்க்கே பாங்குஆவோம் ;
அன்னவரே எங்கணவர்
  ஆவார் ; அவர்உகந்து,
சொன்ன பரிசே
  தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம் "

என்றும்,

"எங்கொங்கை நின்அன்பர்
அல்லார்தோள் சேரற்க ;
எங்கை உனக்கல்லாது
எப்பணியும் செய்யற்க ;
கங்குல் பகல்எங்கண்
மற்றொன்றும் காணற்க"

எனவும் அழுத்தமாகக் கூறுகிறது.

திருவெம்பாவையில் கடைசிப் பாட்டுப் போற்றிப் பாட்டு. திருப்பாவையில் இருபத்து நான்காவது பாடல் போற்றிப் பாடல். திருவெம்பாவையில் பதினாறுவது பாட்டு மழைப் பாட்டு; திருப்பாவையில் நான்காவது பாடல் மழைப் பாடல். மழைப் பாசுரம் இரண்டும் மிகப் பெரிதும் ஒற்றுமை உடையன.

"சரமழைபோல் வாழ
உலகினில் பெய்திடாய்"

என்று திருப்பாவை செப்பும்;

"இன்அருளே என்னப்
பொழியாய் மழை"

எனத் திருவெம்பாவை இயம்பும்.

யாப்பு

திருவெம்பாவை, திருப்பாவை இரண்டும் யாப்பு வகையில் வெண்தளையால் வந்த எட்டு அடிக் கொச்சகக் கலிப்பா. இதனை எண்சீர் கொண்ட நான்கு அடி விருத்தமாகக் கொள்வது பொருந்தாது. யாப்பு வகையை ஈண்டு விரித்துப் படிப்போரை இடர்ப்படுத்த வேண்டாம். ஆதலால், அவ் ஆராய்ச்சியை இங்கு வைத்துக்-கொள்ள வில்லை.

வெண்தளைக்கு மாருகவும் சீர்தட்டியும் காணப்பட்ட சில இடங்கள் என்னுல் வெளியிடப்-பெற்ற திருவாசகத் தேனிலும், தேவார மணியிலும் போல, இந் நூலிலும் சீர்திருத்தங்கள் செய்யப் பெற்றிருக்கின்றன. பாக்களை அழகுபடுத்த விரும்பி, வேறு சொற்களைப் போட்டுப் பெரிய மாறுதல் எதுவும் செய்யவில்லை. கூடுமானவரை, பழைய இருப்பையே ஒட்டி, வேண்டும் அளவுக்கு யாப்பு பிழைபடா வகையிலேயே திருத்தம் அமைந்திருப்பதை யாப்பிலக்கணப் புலமை

யுடையார் மறுக்கமாட்டார். அவற்றை ஆங்காங்குக் கண்டுகொள்க.

மாணிக்க வாசகர்

திருவெம்பாவை பாடியவர் மாணிக்க வாசக சுவாமிகள். மணிவாசகரின் புலமையும் பெருமையும் அப்பாலைக்கும் அப்பாற்பட்டன. அப் பெரியாரைப் போலப் பத்தி வலையில் பட்டோர் யாரும் இலர். அவர் பாடியருளிய திருவாசகத்துக்கு இணையான "ஊனினை உருக்கி உள் ஒளி பெருக்கும்" ஒரு நூல், அது தவிர எதுவும் இல்லை.

"திருவா சகந்தனை ஓதாத
நாவும் செவியுறக்கேட்டு,
உருகாத நெஞ்சமும் ஏன்படைத்
தார்இவ் உலகவரே"

என்றார் ஓர் அன்பர்.

"மனம்கரைத்து
மலம்கெடுக்கும் வாசகம்"

என்றார் ஓர் அறிஞர்.

"ஊன்கலந்து உயிர்கலந்து
உவட்டாமல் இனிப்பதுவே"

என்றார் ஒரு பெரியார்.

அத்தகைச் சிறப்பு வாய்ந்த திருவாசகத்தின் பகுதி திருவெம்பாவை.

ஆண்டாள்

திருப்பாவை பாடியவர் ஆண்டாள் நாச்சியார். அப் பெரியார்க்குக் கோதை என்று ஒரு பெயர் உண்டு. அவர் பாடிய பாசுரங்கள் திவ்யப் பிரபந்தத்தை அலங்கரிக்கின்றன. நாலாயிரத்துள் திருப்பாவை தவிர, கசரு-பாடல்கள் ஆண்டாள் பாடியிருக்கின்றார். அருமையான பாடல்கள், பெண்ணைக் குறைத்துப் பேசுவாரைத் தலையில் அடிப்பது போன்ற அற்புதம் வாய்ந்தவை, இப் பெண் தெய்வத்தின் பாடல்கள்.

திருப்பாவையின் பெருமை கூறும் ஒரு பாட்டை இங்குக் காட்டினல் போதும். பாதகங்கள் எல்லாவற்றையும் தொலைத்து விடும். வேறு

என்ன செய்யும்? பரமனுடைய திருவடியை நமக்குக் காட்டும். பின்னர்? வேதங்கள் எல்லா வற்றுக்கும் விதையாகவும் அமையும். எது? கோதை என்னும் ஆண்டாள் தமிழ். அந்தச் சூடிக் கொடுத்த சுடர்க் கொடியின் திருப்பாவை முப்பதையும் படித்து அறியாதவர்களை இவ் உலகம் தாங்குவது வீண்.

"பாதகங்கள் தீர்க்கும்;
பரமன் அடிகாட்டும்;
வேதம் அனைத்துக்கும்
வித்துஆகும்—கோதைதமிழ்
ஐயைந்தும் ஐந்தும்
அறியாத மானிடரை
வையம் சுமப்பதூஉம்
வம்பு."

இறுவாய்

இறுவாய் என்பது முடிவுக்குக் கொண்டு வரும் பகுதி. தோற்றுவாய், தொடக்கம்; இறு வாய், முடிவு. நூலுக்கு முகமாக இருப்பது

நூல்முகம். இந் நூல் முகத்தை ஒருவாறு முடிக்கலாம்.

அடிகள் அருளிய திருவெம்பாவை, ஆண்டாள் அருளிய திருப்பாவை, ஆகிய இப் "பாவைப் பாட்டு" ஊர்கள்தோறும், வீதிகள் தோறும், வீடுகள் தோறும், முழங்க வேண்டும். எனது இவ் விண்ணப்பம் நிறைவேற எல்லாம் வல்ல இறை இன்அருள் சுரப்பதாக!

காந்தி ஆண்டு அச
பங்குனி–கஉ

ராய. சொ.

திருவெம்பாவை

மணிவாசகர்

திருவெம்பாவை—க

ஆதியும் அந்தமும்
இல்லா அரும்பெரும்
சோதியை, யாம்பாடக்
கேட்டேயும் வாள்தடங்கண்
மாதே! வளருதியோ ?
வன்செவியோ ? நின்செவிதான் ;
மாதேவன் வார்கழல்கள்
வாழ்த்திய வாழ்த்துஒலிபோய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே
விம்மி,விம்மி, மெய்ம்மறந்து,
போதார் அமளியின்மேல்
நின்றும் புரண்டுஇங்ஙன்
ஏதேனும் ஆகாள்
கிடந்தாள்என் னே!என்னே!
ஈதேஎம் தோழி
பரிசுஏல்ஓர் எம்பாவாய் !

முதலாவது பாட்டின் பொருள்

உறங்கும் ஒரு பெண்ணின்வீட்டின் முன் நின்று பல பெண்கள் பேசுகின்றனர் :

கத்தி போன்ற, ஒளி பொருந்திய பெரிய கண்ணையுடைய பெண்ணே! முதலும் முடிவும் இல்லாத அருமையும் பெருமையும் கொண்ட ஒளிமயமான இறையை, நாங்கள் பாடுவதைக் கேட்டும் நீ உறங்குகின்றாயா? உன் காது, அவ்வளவு பலமானதா? மகாதேவனுடைய நீண்ட திருவடிகளை நாங்கள் வாழ்த்திய பேரோசையை, வீதியிலே கேட்டவுடனே, விம்மி விம்மித் தன்னை மறந்து, மலர்கள் பரப்பிய படுக்கையினின்றும் புரண்டு வீழ்ந்து, ஒன்றுக்கும் உதவாதவளாக மயங்கிக் கிடந்தாள் ஒரு பெண். இங்ஙனமாக, இவ்வாறு உறங்கும் எம் தோழி-யாகிய உன் தன்மை என்னே! என்னே! நாங்கள் சொல்வதை ஏற்றுக்கொள்; ஆராய்ந்து-பார்; எமது பதுமை போன்றவளே!

திருவெம்பாவை—உ

பாசம் பரஞ்சோதிக்கு
 என்பாய், இராப்பகல்நாம்
பேசும்போது எப்போது?இப்
 போதார் அமளிக்கே
நேசமும் வைத்தனையோ ?
 நேரிழையாய் ! நேரிழையீர் !
சீசீ, இவையும்
 சிலவோ? விளையாடி,
ஏசும் இடம்ஈதோ ?
 விண்ணோர்கள் ஏத்துதற்குக்
கூசும் மலர்ப்பாதம்
 தந்துஅருள, வந்துஅருளும்
தேசன், சிவலோகன்,
 தில்லைச்சிற் றம்பலத்துள்
ஈசனார்க்கு அன்பார்யாம்
 ஆர்ஏலோர் எம்பாவாய் !

உ—ஆவது பாட்டின் பொருள்

தூங்கும் ஒருத்தியைப் பார்த்துப் பலர் பகர்கின்றனர் :

ஒழுங்கான நகைகளை அணிந்தவளே ! பேரொளிக் கடவுளிடத்து அன்பு பூண்டு உடம்பு எலும்பாக ஆகுமாறு இரவும் பகலும் நாம் அவன் பெருமை பேசுவது எப்போது ? இந்த மலர் அடுக்கிய படுக்கையையே காதலித்து விட்டாயே.

துயில்பவள் கண் திறவாமலே பேசுகின்ருள்:

நேரான ஆபரணம் அணிந்தவர்களே ! சீ, சீ, உங்கள் வேடிக்கைகளுள் இவையும் சில போலும் ? விளையாடி, வைவதற்கு நான் தூங்குகின்ற இந்த இடம்தான் அகப்பட்டதோ உங்களுக்கு ?

வந்தவர்கள் பேசுகின்றனர் :

தேவர்களும் வழிபடுதற்குக் கூசத்தக்க பூப்போன்ற திருவடியை நமக்குத் தந்து அருள்சுரக்க, வந்து அருளுகின்ற ஒளிமயமான சிவலோக நாதன் — தில்லைப்பதியிலே சிற்றம்பலத்திலே நடனமாடும் ஈசனுர்க்கு அன்பு உடையார் யார் ? நாம் யார் ? நாங்கள் சொல்வதைக் கேட்டு ஆராய்ந்துபார், எமது பெண்ணே !

திருவெம்பாவை—ரு

முத்துஅன்ன வெண்நகையாய் !
முன்வந்து, எதிர்எழுந்து,என்
அத்தன்,ஆ னந்தன்,
அமுதன்என்று அள்ஊறித்
தித்திக்கப் பேசுவாய் ;
வந்துஉன் கடைதிறவாய் ;
பத்துஉடையீர் ! ஈசன்
பழஅடியீர் ! பாங்குஉடையீர் !
புத்துஅடியோம் புன்மைதீர்த்து
ஆட்கொண்டால் பொல்லாதோ ?
எத்தோநின் அன்புஉடைமை ?
எல்லோம் அறியோமோ ?
சித்தம் அழகியார்
பாடாரோ ? நம்சிவனை ;
இத்தனையும் வேண்டும்
எமக்குஏல்ஓர் எம்பாவாய் !

௩-ஆவது பாட்டின் பொருள்

உறங்குகின்ற பெண்ணைப்பார்த்து வந்தவர்கள் கூறுகின்றனர் :

முத்துப் போன்ற வெண்மையான பற்களை உடையவளே ! முன்னே வந்து, எதிரிலே எழுந்து நின்று, " என்னுடைய தந்தை, எனது ஆனந்தன், எனக்கு அமுதானவன் " என்று வாய் ஊறி இனிக்கப் பேசுவாய் ; எழுந்து வந்து உனது வீட்டுக் கதவைக்கூடத் திறக்கமாட்டாய்.

உறங்குபவள் உரைக்கிறாள் :

ஈசனிடத்து நீங்கள் பற்று உடையவர்கள் ; பழைய அடியார்கள் ; உரிமை உடையவர்கள். புதிய அடிமைகளாகிய எங்களுடைய குறைகளை நீக்கி எங்களையும் சேர்த்துக் கொண்டால் கெட்டாபோய்விடும் ?

வந்தவர்கள் வழுத்துகின்றனர் :

உன் அன்பு ஏமாற்றந்தானோ? உன் தன்மையெல்லாம் எங்கட்குத் தெரியாதோ ? மனச் செம்மையுடையார், நமது சிவபெருமானைப் பாடமாட்டார்களோ ? எங்களுக்கு நீ, சிவனைப் பாட வேண்டும் ; அவ்வளவே. இதை ஏற்றுக் கொள்வாயாக, ஆராய்ந்துபார், எமது பெண்ணே !

திருவெம்பாவை—சு

ஒள்நித் திலநகையாய் !
"இன்னம் புலர்ந்தின்றே ?"
"வண்ணக் கிளிமொழியார்
எல்லாரும் வந்தாரோ ?"
"எண்ணிக்கொடு உள்ளவா
சொல்லுகோம் ; அவ்வளவும்
கண்ணைத் துயின்று,அவமே
காலத்தைப் போக்காதே,
விண்ணுக்கு ஒருமருந்தை,
வேத விழுப்பொருளை,
கண்ணுக்கு இனியானைப்
பாடிக் கசிந்துஉள்ளம்
உள்நெக்கு நின்றுஉருக ;
யாம்மாட்டோம் ; நீயேவந்து
எண்ணிக் குறையில்
துயில்"ஏல்ஓர் எம்பாவாய் !

௪—ஆவது பாட்டின் பொருள்

வந்தவர்கள் :

ஒளிமயமான முத்தனைய பல்லினாய்! இன்னம் விடிய வில்லையா?

தூங்குபவள் :

அழகான கிளிமொழி போன்ற பேச்சையுடைய தோழிகள் எல்லோரும் வந்து விட்டார்களா?

வந்தவர்கள் :

எண்ணிக் கொண்டு உள்ளபடி சொல்லுவோம்; ஆனால், நாங்கள் அப்படி எண்ணுகின்றவரையும் நீ கண்ணை மூடிக் கொண்டு தூங்கி, வீணாகக் காலத்தைப் போக்காமல் இருக்கவேண்டுமல்லவா? ஆதலால் நாங்கள் எண்ண மாட்டோம்; தவிர, விண் உலகுக்கு ஒப்பற்ற அமுதமானவனை, மறைகள் கூறும் மேலான பொருளாக அமைந்தவனை, கண்ணுக்கு இனிமையாகக் காட்சி தருபவன் ஆகிய சிவபெருமானைப்-

பாடி உள்ளம் நெகிழ்ந்து உள்ளே உருகி நாங்கள் கசிய வேண்டும்; ஆதலால், நீயே எழுந்து வந்து எண்ணிப் பார்த்து எண்ணிக்கை குறைந்தால் திரும்பத் தூங்குவாயாக.

இங்கு "வண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லாரும் வந்தாரோ?" என்பதை ஒப்ப, "எல்லாரும் போந்தாரோ? போந்தார், போந்து எண்ணிக்கொள்" என்று திருப்பாவை கூறுகிறது.

இப்பாடலில் மணிவாசகனர் "கண்ணுக்கு இனியானை" என்பது போல, ஆண்டாள் பன்னிரண்டாவது பாசுரத்தில், "மனத்துக்கு இனியானை" என்று கூறுகிருர்.

ரு–ஆவது பாட்டின் பொருள்

திருமாலால் அறிய முடியாதவன்; பிரமனுலும் காண முடியாதவன். ஆனல் மலை போன்றவன். யார்? சிவபெருமான். அவனை நாம் அறிவோம் என்று நினைக்குமாறு பொய்களையே பேசுகின்றனையே; பாலும் தேனும் ஊறிக் கசியும் வாயையுடைய ஏ, வஞ்சகீ! கதவைத்திற.

இவ் உலகமும் வான் உலகமும் வேறு உலகங்களும் அறிதற்கு அரியவன் சிவபெருமான். அப்பெருமானுடைய அழகையும் அவன் நம்மையெல்லாம் அடிமை கொண்டு அருள் சுரந்து சீராட்டுகின்ற பெரும் தன்மையையும் பாடி, "சிவனே சிவனே" என நாங்கள் அலறுவதைக் கேட்டுக் கொண்டும் துயில் எழமாட்டாய்.

மயிர்ச்சாந்து அணிந்த கூந்தலை யுடையவளே! இதுதானே உன் தன்மை?

"ஏலக் குழலி!" என்பதுபோல் "கந்தம் கமழும் குழலி" என்பார் ஆண்டாள் நாச்சியார்.

திருவெம்பாவை—ரு

மால்அறியா, நான்முகனும்
காணு, மலையினை,நாம்
போல்அறிவோம் என்றுஉள்ள
பொக்கங்க ளேபேசும்
பால்ஊறு தேன்வாய்ப்
படிறீ! கடைதிறவாய்;
ஞாலமே விண்ணே
பிறவே அறிவுஅரியான்,
கோலமும் நம்மைஆட்
கொண்டுஅருளிக் கோதாட்டும்
சீலமும் பாடிச்
"சிவனே சிவனே "என்று
ஓலம் இடினும்
உணராய்; உணராய்காண்;
ஏலக் குழலீ!
பரிசுஏல்ஓர் எம்பாவாய்!

கூ-ஆவது பாட்டின் பொருள்

மானினது கண்ணைப்போன்ற பார்வையைப் பெற்ற பெண்ணே! நீ, நேற்றையத்தினம், நாளைக்கு வந்து உங்களையெல்லாம் நானே எழுப்புவன் என்று சொன்னாய்; என்ன ஆச்சு? உனக்கு வெட்கமில்லையா? உன் பேச்சுப்போன திக்கு எது என்றுவது சொல்; உனக்கு இன்னம் விடியவில்லையா? விண்ணும் மண்ணும் வேறும் தெரியமுடியாத சிவபெருமானனவன், அவனாகவே வலிந்து வந்து எங்களுக்குத் தலையாய கருணை பாலித்து, ஆளாகக் கொண்டு அருளும் சிறந்த நீண்ட திருவடியைப் பாடி வந்த நாங்கள் மகிழ, உன் திருவாயைத் திறக்கமாட்டாய்; அவனைப்பாடி உடல் உருகி நிற்கமாட்டாய்; இச்செய்கை உனக்கே பொருந்துவது; எங்கட்கும் ஏனோர்க்கும் தலைவனைப் பாடு.

" எங்களை முன்னம் எழுப்புவான் வாய்பேசும்
நங்காய்! எழுந்திராய்; நாணுதாய்! நாஉடையாய்!"
என்ற திருப்பாவை வரிகள்,

" மானே! நீ நென்னலை நாளைவந்து உங்களை
நானே எழுப்புவன் என்றலும் நாணமே
போன திசைபகராய்,"
என்ற இத் திருவெம்பாவை வரிகளோடு ஒப்பன.

மானே!நீ நென்னலை,
  " நாளைவந்து உங்களை
நானே எழுப்புவன் "
  என்றலும், நாணுமே
போன திசைபகராய் ;
  இன்னம் புலர்ந்தின்றோ ?
வானே நிலனே
  பிறவே அறிவுஅரியான்,
தானேவந்து எம்மைத்
  தலைஅளித்துஆட் கொண்டுஅருளும்
வான்வார் கழல்பாடி
  வந்தோர்க்குஉன் வாய்திறவாய் ;
ஊனே உருகாய் ;
  உனக்கே உறும்எமக்கும்
ஏனோர்க்கும் தம்கோனைப்
  பாடேல்ஓர் எம்பாவாய் !

எ—ஆவது பாட்டின் பொருள்

தாயே! உன் விளையாட்டுக்களுள் இவையும் சிலவாமோ? தேவர் பலராலும் நினைக்க முடியாதவன், ஒப்பற்றவன், பெரும் சிறப்புடையவன் ஆகிய இறைவனது அடையாளங்களாகிய சங்கு முதலியவற்றின் ஓசை கேட்கவும் "சிவ சிவா" என்று வாய்திறந்து கூறுவாய்; தென்னவனே என்று செப்புதற்கு முன்னமே தழலிடைப் பட்ட மெழுகு போல உருகிவிடுவாய். ஆனால் இப்பொழுது என்ன செய்கின்றாய்?

என் உடையவனே, என் அரசன் எனவும் இனிய அமுதென்றும் வேறுபலவாகவும் தனித் தனியாக நாங்கள் புகழ்ந்து பாடினோம்; நீ கேட்பாயாக; இன்னம் நீ உறங்குகின்றாயா? வலிய மனம் படைத்த அறிவிலார்போலச் சும்மா கிடக்கின்றாயே; அடடா! உறக்கத்தின் சிறப்புத் தான் என்னே?

திருவெம்பாவை—எ

அன்னே! இவையும்
சிலவோ? பலஅமரர்
உன்னற்கு அரியான்,
ஒருவன், இரும்சீரான்,
சின்னங்கள் கேட்பச்
சிவன்என்றே வாய்திறப்பாய் ;
" தென்னா"என் னாமுன்னம்
தீசேர் மெழுகுஒப்பாய் ;
என்னானை என்அரையன்
இன்அமுதுஎன்று எல்லோமும்
சொன்னோம்,கேள், வெவ்வேறாய் ;
இன்னம் துயிலுதியோ ?
வல்நெஞ்சப் பேதையர்போல்
வாளா கிடத்தியால் ;
என்னே துயிலின்
பரிசு?ஏல்ஓர் எம்பாவாய் !

அ–ஆவது பாட்டின் பொருள்

கோழிகள் கூவுகின்றன ; பறவைகளெல்லாம் எங்கும் ஒலிக்கின்றன ; திருப்பள்ளி எழுச்சியைச் சொல்ல எல்லா இடத்தும் வெள்ளிய சங்கம் முழங்குகின்றன ; ஒப்பற்ற பேரொளி வண்ணனாகிய, ஈடில்லாத, பெரிய, அருளுடைய, சிவபெருமானின் நிகர் இல்லாத, மேலான பொருள்களைப் பாடினோம் நாங்கள் ; அவைகளை நீ கேட்கவில்லையா ? நீ வாழ்வாயாக ! இது என்ன உறக்கம் ? வாயைத் திறக்கவேமாட்டாய் ; ஆனைச் சக்கரமுடைய சிவபெருமானிடம் நீ கொண்ட அன்பு இவ்வளவுதானோ ? எல்லாம் அழியும் ஊழிக்காலத்தும் தனித்து நிற்கும் ஒருவனை, ஏழைகள் பங்கிலே இருப்பவனாகிய எம்பெருமானைப் பாடு.

" கோழி சிலம்பச் சிலம்பும் குருகுஎங்கும் "
என்பதோடு,

" வந்துஎங்கும் கோழி
அழைத்தனகாண் மாதவிப்
பந்தல்மேல் பல்கால்
குயில்இனங்கள் கூவினகாண் "

என்ற ஆண்டாள் பாட்டு ஒக்கும்.

(தொடர்ச்சி 20–ஆம் பக்கம்)

திருவெம்பாவை—அ

கோழி சிலம்பச்
 சிலம்பும் குருகுஎங்கும் ;
ஏழில் இயம்ப
 இயம்பும்வெண் சங்குஎங்கும் :
கேழில் பரஞ்சோதி,
 கேழில் பரங்கருணை,
கேழில் விழுப்பொருள்கள்,
 பாடினோம் ; கேட்டிலையோ ?
வாழி !ஈது என்ன
 உறக்கமோ ? வாய்திறவாய் ;
ஆழியான் அன்புடைமை
 ஆம்ஆறும் இவ்வாறோ ?
ஊழி முதல்வனாய்
 நின்ற ஒருவனை,
ஏழைபங் காளனையே
 பாடேல்ஓர் எம்பாவாய் !

கூ-ஆவது பாட்டின் பொருள்

முன்னைய எட்டுப் பாடல்களிலும் உறங்கியவர்களை எழுப்பிக்கொண்டு வந்தமை கூறப் பெற்றது. வரவேண்டியவர் எழுந்து வந்து விட்டனர். எல்லோரும் சேர்ந்து பாடிக்கொண்டு தடாகத்தை நோக்கி நீராடச் செல்கின்றனர். இறைவன் புகழ் தெரு வெல்லாம் முழங்குகிறது.

இப்பாசுரத்தில் பெண்கள் தங்கள் விருப்-

(தொடர்ச்சி 22–ஆம் பக்கம்)

அ-ஆவது பாட்டின் பொருள்—தொடர்ச்சி

ஊழிக்காலத்துத் தனித்து நிற்கும் முதல்வன் சிவபெருமான் என்கிறார் மணிவாசகப் பெருமான். அத்தனிமையைச் சுவைபடக் கழிக்கவே, திருவாசகத்தில் ஒரு பிரதியைச் சிவபெருமான் கையில் வைத்திருப்பதாக் கூறுவர், பேர் அறிஞர் சுந்தரம் பிள்ளை, தமது மனோன்மணீய நூலில்.

" கடைஊழி வருந்தனிமை கழிக்கவன்றே
அம்பலத்தில், உடையார்உன் வாசகத்துள்
ஒருபிரதி கருதினதே "

என்பது மணிவாசகரைப் பார்த்துச் சுந்தரனார் பாடிய பாட்டு.

திருவெம்பாவை—௯

முன்னைப் பழம்பொருட்கும்
முன்னைப் பழம்பொருளே !
பின்னைப் புதுமைக்கும்
பேர்த்தும்அப் பெற்றியனே !
உன்னைப் பிரான்ஆகப்
பெற்றஉன் சீர்அடியோம்,
உன்அடியார் தாள்பணிவோம் ;
ஆங்குஅவர்க்கே பாங்குஆவோம் ;
அன்னவரே எம்கணவர்
ஆவார் ; அவர்உகந்து
சொன்ன பரிசே
தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம் ;
இன்ன வகையே
எமக்குஎம்கோன் நல்குதியேல்,
என்ன குறையும்
இலோம்,ஏல்ஓர் எம்பாவாய் !

க-ஆவது பாட்டின் பொருள்-தொடர்ச்சி பத்தை வெளிப்படையாகக் கூறிக் கடவுளை வேண்டுகின்றனர்.

முந்திய பழமையான பொருள்கள் எல்லா-வற்றுக்கும் முற்பட்ட பழமையானவனே! பின்னே தோன்றும் எப்புதுமைக்கும் மீண்டும் புதுமையாம் பெருமையனே! உன்னைத் தலைவ-ளுகப் பெற்ற, உனது சிறந்த அடியார்கள் ஆகிய நாங்கள், உன் தொண்டர்கள் திருவடிகளையே வணங்குவோம்; அன்னுர்க்கே உரிமை உடையம் ஆவோம்; அச் சிவனடியார்களையே, நாங்கள் கணவராக ஏற்போம்; அவர்கள் விரும்பி இடும் பணிகளையே அடிமைகள் போல ஆற்றுவோம். இந்த மாதிரியாக ஒழுக எங்கட்கு எம் கடவுளாகிய நீ அருள்வாயானுல், எந்த விதமான குறைபாடும் இல்லாது நாங்கள் வாழ்வோம்.

இப்பாசுரம், ஒத்தகொள்கை உடைய-வர்களே கணவன் மனைவியாக இணைந்து வாழ்க்கை நடாத்திச் சிறப்புப்பெறத் தக்கவர்கள் என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகிறது.

திருவெம்பாவை—௧௦

பாதாளம் ஏழினும்கீழ்
சொற்குஅழிவு பாதமலர் ;
போதார் புனைமுடியும்
எல்லாப் பொருள்முடிவே ;
பேதை ஒருபால் ;
திருமேனி ஒன்றுஅல்லன் ;
வேதமுதல் ; விண்ணோரும்
மண்ணும் துதித்தாலும்,
ஓத உலவா
ஒருதோழன் ; தொண்டர்உளன் ;
கோதுஇல் குலத்துஅரன்தன்
கோயில்பிணாப் பிள்ளைகாள் !
ஏதுஅவன்ஊர் ? ஏதுஅவன்பேர் ?
ஆர்உற்றார் ? ஆர்அயலார் ?
ஏதுஅவனைப் பாடும்
பரிசு?ஏல்ஓர் எம்பாவாய் !

௧௦—ஆவது பாட்டின் பொருள்

இறைவனது திருவடித் தாமரைகள், கீழ் உலகம் ஏழையும் உருவி, சொல்லின் எல்லையைக் கடந்து விட்டன ; அவனது பூ நிறைந்த அழகிய திருமுடியானது, எல்லாப் பொருள்களுக்கும் முடிவாக அமைந்திருக்கிறது. ஒரு பக்கத்திலே அவன் பேதையை வைத்திருக்கிறான். அவனுடைய வடிவமோ ஒன்று அல்ல. அப்பெருமான், வேதத்துக்கு முதலாக விளங்குகின்றான். அவன், விண்ணுள்ளாரும் மண்வாழ்வாரும் எவ்வளவுதான் புகழ்ந்தாலும் அப்புகழ்ச்சி ஓதிய காரணமாகச் செருக்குற்று அழியாதவன்; உயிர்கட்கெல்லாம் ஒப்பற்ற தோழன் ; அடியார்கள் உள்ளத்தே இருப்பவன். குற்றம் அற்ற மேன்மையை உடைய சிவபெருமானது கோயில் பெண்பிள்ளைகளே ! அவன் ஊர் எது ? அவன் பெயர்தான் என்ன ? அவனுக்கு உற்றார் யார் ? மற்றார் தாம் யார் ? அப்பெருமானைப்பாடும் வகை யாது ?

திருவெம்பாவை—கக

மொய்ஆர் தடம்பொய்கை
புக்கு முகேர்என்னக்
கையால் குடைந்து
குடைந்துஉன் கழல்பாடி,
ஐயா! வழிஅடியோம்;
வாழ்ந்தோம்காண்! ஆர்அழல்போல்
செய்யா!வெண் நீறுஆடி!
செல்வா! சிறுமருங்குல்
மையார் தடம்கண்
மடந்தை மணவாளா!
ஐயா!நீ ஆட்கொண்டு
அருளும் விளையாட்டின்
உய்வார்கள் உய்யும்
வகைஎல்லாம் உய்ந்துஒழிந்தோம்;
எய்யாமல் காப்பாய்,
எமையேல்ஓர் எம்பாவாய்!

கக–ஆவது பாட்டின் பொருள்

வண்டுகள் நிறைந்த பெரிய தடாகத்திலே நுழைந்து, "முகேர்" என்ற ஓசை எழும்படி, கைகளினாலே நீரை இறைத்துக் குளித்துக் குளித்து, உனது திருவடிகளைப்பாடி, ஐயனே! வழியடியாராக வாழ்ந்தோம் நாங்கள்; நிறை நெருப்புப் போலச் சிவந்தவனே! முழு வெண்ணீற்றில் மூழ்கியவனே! சென்றடையாத திருஉடையானே! சிறு இடையையும் மை உண்ட பெரிய கண்களையும் கொண்ட உமையாள் கணவா! தலைவனே! நீ அடிமையாக்கி அருளின திருவிளையாட்டில் தேறி, கதியடைகின்றவர்கள் பிழைக்கும் வகையெல்லாம் உய்ந்து விட்டோம்; இனி நாங்கள் எய்ப்பு அடையாமல் எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

ஆர்த்த பிறவித்
துயர்கெடநாம் ஆர்த்துஆடும்
தீர்த்தன்,நல் தில்லைச்சிற்
றம்பலத்தே தீயாடும்
கூத்தன்,இவ் வானும்
குவலயமும் எல்லோமும்
காத்தும் படைத்தும்
கரந்தும் விளையாடி,
வார்த்தையும் பேசி,
வளைசிலம்ப, வார்கலைகள்
ஆர்ப்புஅரவம் செய்ய,
அணிகுழல்மேல் வண்டுஆர்ப்ப,
பூத்திகழும் பொய்கை
குடைந்து,உடையான் பொற்பாதம்
ஏத்தி. இரும்சுனைநீர்
ஆடேல்ஓர் எம்பாவாய்!

கஉ-ஆவது பாட்டின் பொருள்

கட்டுப்படுத்திய பிறவித் துன்பம் நீங்க, நாம் களித்துத் திளைக்கும் தூயவன்; நலம் திகழும் தில்லைச் சிற்றம்பலத்திலே, அனல் தாங்கி ஆடுகின்ற நடராஜன்; வானுலகத்தையும் இந்த மண்ணுலகத்தையும் பிற எல்லா உலகங்களையும் படைத்தும், காப்பாற்றியும், மறைத்தும் விளையாட்-டயர்வான்; அப்பெருமானுடைய புகழ்ப்பேச்சுக்-களைப் பேசி, வளையல்கள் ஒலிப்ப, நீண்ட மேகலைகள் ஆரவார ஒலி எழுப்ப, அழகிய கூந்தலின் மீது வண்டுகள் இசைபாட, மலர் மல்கிய குளத்திலே குளித்து, எம்மையாளு-டையான் பொன்னடிகளை வணங்கி, பெரிய சுனை நீரினும் ஆடுவோமாக.

திருவெம்பாவை—கரு

பைங்குவளைக் கார்மலரால்,
செங்கமலப் பைம்போதால்,
அங்கம் குருகுஇனத்தால்,
பின்னும் அரவத்தால்,
தங்கள் மலம்கழுவு
வார்வந்து சார்தலினல்,
எங்கள் பிராட்டியும்
எங்கோனும் போன்றுஇசைந்த
பொங்கு மடுவில்
புகப்பாய்ந்து பாய்ந்து,நம்
சங்கம் சிலம்பச்
சிலம்பு கலந்துஆர்ப்ப,
கொங்கைகள் பொங்கக்
குடையும் புனல்பொங்க,
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந்து
ஆடேல்ஓர் எம்பாவாய்!

கரு—ஆவது பாட்டின் பொருள்

இப்பாசுரத்தில் முதல் மூன்று அடிகளிலும் சிவபெருமான், தேவி, மடு ஆகிய மூன்றுக்கும் உவமை உரைக்கப்பெறுகிறது.

பைங்குவளைக் கார் மலர் : பசிய கரிய குவளைப்பூ. செங்கமலப் பைம்போது : பசுமை மிக்க செந்தாமரை மலர். இந்த நீர்ப் பூக்கள் இரண்டும் தடாகத்துள் பின்னிக் கிடக்கின்றன. கருங்குவளை உமையவளையும், செவ்விய தாமரை சிவபெருமானையும் காட்டும் நிறங்கள். அவ்இரண்டு நிறங்களின் இணைப்பு உமை ஒரு கூறுடைய அம்மையப்பனின் வடிவத்தை நினைப்பூட்டுகிறது.

எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போல விளங்குகின்றது, பொங்கும் மடு. ஒரு காரணம், பிராட்டி மேனியைக் காட்டும் நீலோற்பல மலரும், பிரான் வடிவத்தை உணர்த்தும் செந்தாமரைப் பூவும் மடுவில் உள்ளன. அவ்விரண்டும் கலந்து கிடப்பதானது, மாதாடும் பாகத்தனை நமக்குக் காட்டுகிறது. மற்றொரு காரணம், அங்கம் குருகு இனத்தால் : (மடுவுள்) அழகிய பறவைக் கூட்டம் தங்குவதால்; (தேவிக்கு) உடம்பின் உறுப்பாகிய கைகளில் வளைகளின் கூட்டம் கிடப்பதால்; (இறைவனுக்கு) உடம்பிலே குருக்கத்தி மலர்கள்

மிளிர்வதால். வேறொரு காரணம், பின்னும் அரவத்தால்: (பொய்கைக்கு) கலந்து வரும் ஓசையால்; (இறைவிக்கும் இறைவனுக்கும்) பின்னிக் கிடக்கும் பாம்புகளால். இன்னொரு காரணம், தங்கள் மலம் கழுவுவார் வந்து சார்தலினால் என்பது. இது நீர்நிலைக்கும் அம்மையப்பனுக்கும் பொருந்துவது. நீர்நிலை சார்வாரும் அழுக்கைக் கழுவுகின்றனர்; கடவுளை அடைவாரும் அழுக்கைப் போக்குகின்றனர். ஆனால் ஒரே ஒரு வேறுபாடு. மடுவைச்சார்வார் கழுவுவது புற அழுக்கு; இறையை அடைவார் கழுவுவது அக அழுக்கு.

இன்னபல காரணங்களால், எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போலப் பொருந்திய நீர் பொங்கும் தடாகத்திலே, புக்குப் பாய்ந்து பாய்ந்து, நமது வளையல் ஒலி செய்ய, நாபுரங்கள் பின்னி அலற, கொங்கைகள் பூரிப்படைய, ஆடும் நீர் மேல் ஓங்கி வழிய, அழகிய தாமரைத் தடாகத்திலே மூழ்கி ஆடுவோமாக.

அங்கம்: க. அழகு; உ. உடம்பின் உறுப்பு.
குருகு: க. பறவை; உ. வளையல்;
ந. குருக்கத்திமலர்.
அரவம்: க. ஓசை; உ. பாம்பு.

கச—ஆவது பாட்டின் பொருள்

காதில் பொருந்திய தோடு ஆடவும், பசும் பொன் ஆபரணங்கள் அசையவும், கூந்தலும் அதிலே சூட்டிய மாலேயும் ஆடவும், அங்கே படிந்திருக்கின்ற வண்டுக் கூட்டங்கள் சுற்றி அலேயவும், இத்தனே ஆட்டத்தோடு குளிர்ந்த நீரிலே மூழ்கி ஆடி, சிற்றம்பலத்து எங்கள் செல்வத்தைப் பாடி, மறைப் பொருளேப்பாடி, அப்பொருளாகும் முறைமையைப்பாடி, ஒளியின் திறத்தைப்பாடி, அச்சோதி அணிந்த கொன்றை மாலேயைப்பாடி, அவனது ஆதித்தன்மையைப் பாடி, முடிவையும் பாடி, உலக மாயையினின்றும் நம்மை வேறுபடுத்தி, வளர்த்து எடுத்த, வளேயை அணிந்த அன்னேயின் திருவடிச் சிறப்பைப்பாடி ஆடுவோமாக.

இப்பாடலில், எல்லாம் ஒரே ஆடலும் பாடலுமே.

காதுஆர் குழைஆட,
  பைம்பூண் கலன்ஆட,
கோதை குழல்ஆட,
  வண்டின் குழாம்ஆட,
சீதப் புனல்ஆடி,
  சிற்றம் பலம்பாடி,
வேதப் பொருள்பாடி,
  அப்பொருள்ஆ மாபாடி,
சோதி திறம்பாடி,
  சூழ்கொன்றைத் தார்பாடி,
ஆதி திறம்பாடி,
  அந்தம்ஆம் ஆபாடி,
பேதித்து நம்மை
  வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்
பாதத் திறம்பாடி,
  ஆடேல்ஓர் எம்பாவாய் !

கரு—ஆவது பாட்டின் பொருள்

ஒரு பெண்ணானவள், ஒவ்வொரு சமயம் " எம்பெருமான் " என்று சொல்லிச் சொல்லி, நம் பெருமானுடைய சிறப்பைச் சொல்வதில் ஒரு காலும் வாய் ஓயாமல் இருக்கிறாள் ; மனம் மகிழ்ந்து, நீர் ஒரு காலும் நீங்காமல் நீண்ட தாரையாகக் கண்கள் உகுப்ப, பூமியிலே ஒரே-யடியாக விழுந்து வணங்குகின்றாள் ; தேவர்களைத் தொழமாட்டாள்.

கச்சை ஊடுருவிச் செல்லும் நகை அணிந்த கொங்கைகளையுடையீர் ! பெரிய மன்னனாகிய கடவுளிடத்து இப்படியாக ஒரு மங்கை பயித்தியம் கொள்ளும் விதத்தையும், இம்-மாதிரியாக ஆட்கொள்ளும் வித்தகர் யாரோ, அவர் பாதங்களையும், வாய் குளிர நாம் பாடி, அழகிய வடிவங்கொண்ட மலர்ப் புனலிலே மூழ்கி ஆடுவோமாக.

திருவெம்பாவை—கரு

ஓர்ஒருகால் எம்பெருமான்
என்றுஎன்றே, நம்பெருமான்
சீர்ஒருகால் வாய்ஓவாள் ;
சித்தம் களிகூர,
நீர்ஒருகால் ஓவா
நெடுந்தாரை கண்பனிப்ப,
பார்ஒருகால் வந்தனையாள் ;
விண்ணோரைத் தான்பணியாள் ;
பேர்அரையற்கு இங்ஙனே
பித்துஒருவர் ஆம்ஆறும்,
ஆர்ஒருவர் இவ்வண்ணம்
ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்தாள்,
வார்உருவப் பூண்முலையீர் !
வாய்ஆர நாம்பாடி,
ஏர்உருவப் பூம்புனல்பாய்ந்து
ஆடேல்ஓர் எம்பாவாய் !

மழைப் பாட்டு

கடைசி வரியில் உள்ள மழை என்ற சொல்லை முதலில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

மழை என்றால் மேகம்.

மேகமே! முதலில் இந்தக் கடலையே குடித்துச் சுருக்கி, பிறகு எழுந்து, முன்னே கலை-மகள் உருவாக விளங்கிய நீ, எம்மையாளுடைய உமையவள் நிறத்தைப் பெற்று, அப் பெருமாட்-டியின் சிற்றிடையைப் போல மின்னி விளங்கி, அவ் அம்பிகை பாதத்தை அழகு செய்கின்ற பாதசரத்தைப் போல ஒலமிட்டு, அத்தேவியின் அழகிய புருவத்தைப் போன்று வானவில் வீசி, நம்மை ஆட்கொள்ளும் அத் தாயைப் பிரியாத நம் தலைவனுடைய அடியார்க்கு, நினைந்து அவள் முன் சுரக்கும் இனிய அருளைப் போலப் பொழிவாயாக.

மேகம் கடலைக் குடித்துக் கடலைச் சுருங்கச் செய்கிறது என்ற கொள்கையைத் திருவள்ளுவர்,

(தொடர்ச்சி 38-ஆம் பக்கம்)

முன்இக் கடலைச்
    சுருக்கி, எழுந்து உடையாள்
என்னத் திகழ்ந்து,எம்மை
    ஆள்உடையாள் இட்டுஇடையின்
மின்னிப் பொலிந்து,எம்
    பிராட்டி திருஅடிமேல்
பொன்னம் சிலம்பில்
    சிலம்பி, திருப்புருவம்
என்னச் சிலைகுலவி,
    நம்தம்மை ஆள்உடையாள்
தன்னில் பிரிவுஇலா
    எம்கோமான் அன்பர்க்கு
முன்னி, அவள்நமக்கு
    முன்சுரக்கும் இன்அருளே
என்னப் பொழியாய்,
    மழையேல்ஓர் எம்பாவாய்!

கசு-ஆவது பாட்டின் பொருள்-தொடர்ச்சி

**"நெடுங்கடலும் தன்நீர்மை குன்றும்;
தடிந்துஎழிலி
தான்நல்கா தாகி விடின்"**

என்ற குறளால் கூறுகிறார்.

தடிந்து : சுருக்கி.

இதனை, "கடல்குறை படுத்தநீர்
கல்குறை படஎறிந்து"

என்று பரிபாடல் கூறும்.

கடல் குறைபடுத்த : கடலைச் சுருக்கிய.

"முன் இக் கடலை" என்ற இப் பாசுரத்தைப் பெரிதும் ஒப்பது, ஆண்டாளின் "ஆழி மழைக் கண்ணா" என்ற நான்காம் திருப்பாவைப் பாசுரம். அது இந்நாலின் பிற்பகுதியாக அமைந்திருக்கிறது. இரண்டின் ஒற்றுமையையும் ஆண்டுக் கண்டு மகிழ்க.

திருவெம்பாவை—கள

செங்கண் அவன்பால்,
  திசைமுகன்பால், தேவர்கள்பால்,
எங்கும் இலாததோர்
  இன்பம்நம் பாலதாக்
கொங்குஉண் கருங்குழலி
  நம்தம்மைக் கோதாட்டி,
இங்குநம் இல்லங்கள்
  தோறும் எழுந்துஅருளி,
செங்கமலப் பொற்பாதம்
  தந்துஅருளும் சேவகனை,
அங்கண் அரசை,
  அடியோம்கட்கு ஆர்அமுதை,
நங்கள் பெருமானைப்
  பாடி, நலம்திகழ,
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந்து
  ஆடேல்ஓர் எம்பாவாய்!

கஎ—ஆவது பாட்டின் பொருள்

கொங்கு உண் கரும் குழலீ!: மணம் கொண்ட கரிய கூந்தலை உடையாளே! செங்கண்-மாலிடத்தும் பிரமனிடத்தும் வானோரிடத்தும் ஏனோரிடத்தும் இல்லாத ஒப்பற்ற இன்பத்தை நாம் அடையும்படி, நம்மைப் பாராட்டி, இவ்விடத்-திலே நமது வீடுகள் தோறும் எழுந்தருளி, தமது செந்தாமரை போன்ற பொன்னடிகளை நமக்குத் தந்தருளிய சேவகனை, பெருங் கருணைத் தடங்-கடலாகிய மன்னனை, அடியவர்களாகிய நமக்கு நிறைந்த அமுதமானவனை, நமது பெருமானைப் பாடி, நன்மை பெருக, தாமரைத் தடாகத்திலே குதித்து ஆடுவோமாக.

இங்கு "கொங்கு உண் கருங் குழலீ!" என்பதும், திருப்பாவையில் "கந்தம் கமழும் குழலீ!" என்பதும் ஒக்கும்.

இப்பாட்டின் கடைசி அடி திருவெம்பாவை கசு-ம் பாட்டிலும் அப்படியே ஆளப்பட்-டிருக்கிறது.

திருவெம்பாவை—கஅ

அண்ணா மலையான்
அடிக்கமலம் சென்றுஇறைஞ்சும்
விண்ணோர் முடியின்
மணித்தொகை,வீறு அற்றால்போல்
கண்ஆர் இரவி
கதிர்வந்து கார்கரப்ப,
தண்ஆர் ஒளிமழுங்கித்
தாரைகள் தாம்அகல,
பெண்ஆகி ஆணாய்
அலியாய்ப் பிறங்குஒளிசேர்
விண்ஆகி மண்ஆகி
இத்தனையும் வேறுஆகி,
கண்ஆர் அமுதமுமாய்
நின்றான் கழல்பாடி,
பெண்ணே!இப் பூம்புனல்பாய்ந்து
ஆடேல்ஓர் எம்பாவாய் !

கஅ—ஆவது பாட்டின் பொருள்

பெண்ணே ! : மங்கையே ! அண்ணமலை அண்ணலின் திருவடித் தாமரைகளைச் சென்று வணங்கும் தேவர்களுடைய மகுடங்களிலுள்ள இரத்தினக் குவியலானது, (அண்ணமலையான் ஜோதியின் முன்) பெருமை யிழந்தாற் போல, எங்கும் நிறைந்த சூரியனது ஒளி வந்து இருளை மறைக்க, குளிர்ந்த தம் ஒளிகளை இழந்து நட்சத்திரங்கள் நீங்கி ஒழிய, பெண்ணாகியும் ஆணாகியும் அலியாகியும், விளங்குகின்ற ஒளியுடை வானாகியும், நிலனாகியும், இவ்வளவு பொருள்களும் கடந்து வேறாகியும், கண் நிறைந்த அமுதமும் ஆகி நின்ற, கடவுளுடைய கீர்த்தியைப் பாடி, இந்தப் பூ நிறைந்த நீரிலே பாய்ந்து ஆடுவோமாக.

உங்கையில் பிள்ளை
 உனக்கே அடைக்கலம்என்று,
அங்குஅப் பழம்சொல்
 புதுக்கும்எம் அச்சத்தால்,
எங்கள் பெருமான்!
 உனக்கொன்று உரைப்போம்;கேள்.
எங்கொங்கை நின்அன்பர்
 அல்லார்தோள் சேரற்க;
எங்கை உனக்குஅல்லாது
 எப்பணியும் செய்யற்க;
கங்குல் பகல்எங்கண்
 மற்றுஒன்றும் காணற்க;
இங்குஇப் பரிசே
 எமக்குஎங்கோன் நல்குதியேல்,
எங்குஎழில்என் ஞாயிறு?
 எமக்குஏல்ஓர் எம்பாவாய்!

கசூ-ஆவது பாட்டின் பொருள்

எங்கள் பெருமானே!; "உம்கையிலுள்ள குழந்தை உனக்கே அடைக்கலப் பொருள்" என்ற அந்தக் காலத்தில் தோன்றிய அப் பழமொழியைப் புதுப்பிக்க நாங்கள் அஞ்சுவதால், உனக்கு ஒரு விண்ணப்பம் செய்கின்றோம்; கேட்டருள்க. எமது கொங்கைகள், உனது அடியாரல்லாதார் புயங்களை அணையா தொழிக; எங்கள் கைகள், உனக்கன்றி எந்த ஏவலையும் ஆற்றாதிருக்க; எங்களுடைய கண்கள், இரவும் பகலும் உன்னையன்றி வேறு எதனையும் காணா தொழிக; இவ்விடத்து இந்தத் தன்மையையே எங்கட்கு எங்கள் தலைவனாகிய நீ அருள்வாயானால், சூரியன் எந்தத் திசையில் முளைத்தாலும் அதைப்பற்றி எங்களுக்கென்ன?

"முன்னைப் பழம் பொருட்கும்" என்ற ஒன்பதாவது பாடல் கருத்து இப்பாட்டின் கருத்தோடு ஒத்தது.

திருவெம்பாவை—உ௦

போற்றி, அருளுகநின்
　ஆதியாம் பாதமலர் ;
போற்றி, அருளுகநின்
　அந்தமாம் செந்தளிர்கள் ;
போற்றி,எல் லாஉயிர்க்கும்
　தோற்றமாம் பொற்பாதம் ;
போற்றி,எல் லாஉயிர்க்கும்
　போகமாம் பூங்கழல்கள் ;
போற்றி,எல் லாஉயிர்க்கும்
　ஈறும் இணை அடிகள் ;
போற்றி,மால் நான்முகனும்
　காணாத புண்டரிகம் ;
போற்றி,யாம் உய்யஆட்
　கொண்டுஅருளும் பொன்மலர்கள் ;
போற்றி,யாம் மார்கழிநீர்
　ஆடேல்ஓர் எம்பாவாய் !

௨0-ஆவது பாட்டின் பொருள்

வணக்கப் பாட்டு

வணங்குகின்றோம்; உன்னுடைய ஆதியாகிய திருவடித் தாமரைகளை எங்கட்குத் தந்தருள்க.

வணங்குகின்றோம்; உனது, எப்பொருட்கும் முடிவாக உள்ள சிவந்த தளிர் போன்ற அடிக் கமலங்களை அளித்தருள்க.

வணக்கம் செலுத்துகின்றோம்; எல்லா உயிர்களும் உண்டாகக் காரணமாக இருந்த உன் பொன்னடிகளை.

வணக்கம் செலுத்துகின்றோம்; எல்லா உயிர்கட்கும் இன்பம் தந்து காப்பாற்றும் உன் அழகியதிருவடிகளை.

கும்பிடுகின்றோம்; எல்லா உயிர்களுக்கும் முடிவு கொடுக்கும் இரண்டு பாதங்களையும்.

கும்பிடுகின்றோம்; திருமாலும் பிரமனும் காணமுடியாத பாதார விந்தங்களை.

உ௦—ஆவது பாட்டின் பொருள்-தொடர்ச்சி

போற்றுகின்றோம்; நாங்கள் கடைத்தேற ஆட்கொண்டு அருளும் தங்கக் கால்களை.

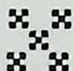
வணங்கி, யாம் மார்கழித் திங்கள், நீராட்டத்தை ஆடுவோமாக.

பாதமலர், செந்தளிர்கள், பொற்பாதம், பூங்கழல்கள், இணையடிகள், புண்டரிகம், பொன் மலர்கள் ஆகிய அனைத்தும் இறைவனுடைய திருவடிச் சிறப்பைக் குறிப்பன. திருவெம்பாவை முதற் பாட்டு "ஆதியும் அந்தமும்" என்று தொடங்குகிறது. திருவெம்பாவைக் கடைசிப் பாட்டு "ஆதியாம் பாதமலர்" என்றும் "அந்தமாம் செந்தளிர்கள்" எனவும் முடிகிறது.

திருவெம்பாவை
முற்றுப் பெறுகிறது.

திருப்பாவை

ஆண்டாள்

திருப்பாவை—க

மார்கழித் திங்கள்
　　மதிநிறைந்த நல்நாளால் ;
நீர்ஆடப் போதுவீர் !
　　போதுமினோ, நேர்இழையீர் !
சீர்மல்கும் ஆய்ப்பாடிச்
　　செல்வச் சிறுமீர்காள் !
கூர்வேல் கொடுந்தொழிலன்
　　நந்தகோ பன்குமரன்,
ஏர்ஆர்ந்த கண்ணி
　　யசோதை இளம்சிங்கம்,
கார்மேனிச் செங்கண்
　　கதிர்மதியம் போல்முகத்தான்,
நாரா யணனே
　　நமக்கே பறைதருவான் ;
பாரோர் புகழப்
　　படிந்தேல்,ஓர் எம்பாவாய் !

முதலாவது பாட்டின் பொருள்

மாணிக்க வாசகர், கடைசிப் பாட்டில், "மார்கழி நீர் ஆடேல் ஓர் எம்பாவாய்" என முடிக்கின்றார். ஆண்டாள், முதற் பாட்டில், "மார்கழித் திங்கள்" என்று தொடங்குகின்றார்.

நேரான நகையை அணிந்த பெண்களே! சிறப்பு நிறைந்த ஆயர்பாடியிலே உள்ள செல்வச் சிறுமிகளே!

கூர்மையான வேலைக் கொண்ட கொடுந் தொழிலுடையவனான நந்தகோபாலன் மகனும், எழில் நிறைந்த கண்களையுடைய யசோதைப் பிராட்டியின் இளஞ் சிங்கமும், கரிய திருமேனி-யும் சிவந்த கண்களும் ஒளிமிக்க சந்திரன் போன்ற முகமும் பெற்றவனாகிய நாராயணனா-வன், நாம் விரும்பிய பொருளையெல்லாம் தருவான்; இம் மார்கழி மாதத்தில் முழுமதி விளங்கித் தோன்றும் பௌர்ணமி நாளாகிய இன்று, உலகத்தாரெல்லாம் புகழுமாறு குடைந்து நீராடப் போகின்றவர்களே! வாருங்கள்.

திருப்பாவை—உ

வையத்து வாழ்வீர்காள் !
 நாமும்நம் பாவைக்கு,
செய்யும் கிரிசைகள்
 கேளீரோ, பாற்கடலுள்
பையத் துயின்ற
 பரமன் அடிபாடி,
நெய்உண்ணோம் ; பால்உண்ணோம் ;
 நாட்காலே நீராடி,
மையிட்டு எழுதோம் ;
 மலர்இட்டு நாம்முடியோம் ;
செய்யா தனசெய்யோம் ;
 தீக்குறளைச் சென்றுஓதோம் ;
ஐயமும் பிச்சையும்
 ஆம்தனையும் கைகாட்டி,
உய்யுமாறு எண்ணி
 உகந்தேல்,ஓர் எம்பாவாய் !

உ—ஆவது பாட்டின் பொருள்

பூமியில் வாழுகின்றவர்களே! நாங்கள் நமது நோன்புக்குச் செய்கின்ற காரியங்களைச் சொல்லுகின்றோம்; கேளுங்கள்.

திருப்பாற் கடலிலே மெதுவாகக் கண் வளர்கின்ற கடவுளது திருவடிகளைப் பாடிக் கொண்டிருப்போம்; நெய் சாப்பிடமாட்டோம்; பால் பருகமாட்டோம்; அதிகாலையில் நீராடு-வோம்; கண்கட்கு மைப் பூசமாட்டோம்; கூந்த-லுக்குப் பூ முடிக்கமாட்டோம்; செய்யத்தகாத எதையும் செய்யமாட்டோம்; தீமை தரும் பொய்-களை எங்கும் சென்று பேசமாட்டோம்; ஐயமும் பிச்சையும் எவ்வளவு முடியுமோ, அவ்வளவும் கொடுப்போம்; இவ்வாறு அனைத்தும் செய்து கடைத்தேறும் வகையை எண்ணி மகிழ்வோம்.

ஐயம், பிச்சை இரண்டும் வேறாகக் கொள்-ளப்பட் டிருக்கின்றது. ஐயம், இல்லறத்தார்க்கும், பிச்சை, மற்றவர்க்கும் இடப்படுவது என்று இங்குக் கருதப்பட்டிருப்பதாக நினைக்கலாம்.

கைகாட்டுதல், எடுத்துக் கொடுத்தல் என்னும் பொருளது.

"வையத்து வாழ்வீர்காள்" என்று கூறுங்-கால், "வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்பவன்" என்ற குறட்பகுதி ஆண்டாள் மனத்தில் தோன்றி யிருத்தல் வேண்டும்.

திருப்பாவை—௩

ஓங்கி உலகுஅளந்த
உத்தமன் பேர்பாடி,
நாங்கள்நம் பாவைக்குச்
சாற்றிநீர் ஆடினால்,
தீங்குஇன்றி நாடுஎல்லாம்
திங்கள்மும் மாரிபெய்து,
ஓங்கு பெரும்செந்நெல்
ஊடு கயல்உகள,
பூங்குவளைப் போதில்
பொறிவண்டு கண்படுப்ப,
தேங்காதே புக்குஇருந்து
சீர்த்த முலைபற்றி,
வாங்கக் குடம்நிறைக்கும்
வள்ளற் பெரும்பசுக்கள்
நீங்காத செல்வம்
நிறைந்தேல்,ஓர் எம்பாவாய்!

௩-ஆவது பாட்டின் பொருள்

நீண்டு உலகத்தை அளந்த உத்தமனாகிய திருமாலின் பெயரைப்பாடி, நாம் நமது நோன்பிற்கு வேண்டியவற்றைச் சொல்லி நீராடினோமானால், தீமையில்லாமல் நாடு முழுதும் மாதம் மூன்று மழை பொழியும்; அதனால் செந்நெல் பருத்து ஓங்கி வளரும்; அதன் நடுவிலே கயல் மீன்கள் துள்ளி விளையாடும்; அவ் வயல் நீரிலே முளைத்திருக்கின்ற அழகிய நீலோற்பலப் பூவிலே, புள்ளிகளையுடைய வண்டுகள் மதுவைக் குடித்து மறந்து உறங்கும்; கட்டுத்துறையுள் புகுந்து அங்கு அமர்ந்து, பருத்துச் சிறப்பாக அமைந்திருக்கின்ற காம்பைப் பிடித்து இழுக்க, தேக்கி ஒளித்து வைத்துக் கொள்ளாமல் குடங்களை நிறைக்கும், வள்ளல் தன்மை வாய்ந்த பெரிய பசுக்கள். இத்தகைய நீங்காத சம்பத்துப் பெருகும்.

ஆழி மழைக்கண்ணா!
ஒன்றும்நீ கைகரவேல் ;
ஆழியுள் புக்கு,
முகந்துகொடு, ஆர்த்துஏறி,
ஊழி முதல்வன்
உருவம்போல் மெய்கறுத்து,
பாழிஅம் தோள்உடைப்
பத்மநா பன்கையில்
ஆழிபோல் மின்னி,
வலம்புரிபோல் நின்றுஅதிர்ந்து,
தாழாதே சார்ங்கம்
உதைத்த சரமழைபோல்.
வாழ உலகினில்
பெய்திடாய் ; நாங்களும்
மார்கழிநீர் ஆட
மகிழ்ந்தேல்,ஓர் எம்பாவாய்!

ச-ஆவது பாட்டின் பொருள்

மழைப் பாட்டு

ஆழி மழைக் கண்ணா!: கடலனைய பெருமை வாய்ந்த மழையாகிய கருணையாளனே! கொஞ்சங்கூட மறைக்காதே; கடலுக்குள் புகு-வாயாக; கடல் நீரை அள்ளிக்கொள்; ஆரவாரத்-தோடு மேலே எழு; ஊழிக் காலத்தும் அழியாது நிற்கும் முதல்வனாகிய திருமாலின் உருவத்தைப் போலக் கறுப்பு நிறத்தைப் பெறு; பருத்த அழகான தோள்களையுடைய அப் பத்மநாபன் கையில் பிடித்திருக்கின்ற சக்கரத்தைப் போல மின்னு; அப் பெருமானது வலம்புரிச் சங்கை ஒப்பப் பெரு முழக்கம் செய்; அந் நாராயணனது சாரங்கம் என்னும் வில்லினின்றும் உதை பட்டுக் கிளம்பிய அம்பு மாரி போல உலகெலாம் வாழக் காலந் தாழ்க்காமல் பொழி; நாங்களெல்லோரும் மகிழ்ந்து மார்கழி நீர் ஆடவேண்டும்

இங்கு ஆண்டாள், திருமால் "ஊழி முதல்வன்" என்று உரைக்கின்றார்; அங்கு

ச–ஆவது பாட்டின் பொருள்—தொடர்ச்சி

மணிவாசகர், சிவன் "ஊழி முதல்வன்" எனக் கூறினர். "மார்கழிநீர் ஆட மகிழ்ந்தேல்ஓர் எம்பாவாய்" என்பது திருப்பாவை; "போற்றி-யாம் மார்கழிநீர் ஆடேல்ஓர் எம்பாவாய்" என்பது திருவெம்பாவை.

இந்த நாச்சியாரின் நான்காவது திருப்பாவை-யும், அடிகளின் "முன் இக் கடலைச் சுருக்கி" என்ற பதினரும் திருவெம்பாவையும் ஒத்த கருத்துடையன. இரண்டும் மழைவேண்டும் பாடல்கள். அது சைவ மழைப்பாட்டு; இது வைணவ மழைப்பாட்டு.

அங்கு மழைக்கு உமையவள் நிறம் உரைக்கப்பெற்றது; இங்கு, திருமால் நிறம் செப்பப்பட்டது. ஆண்டு மின்னலுக்குத் தேவி-யின் இடை உவமிக்கப்பட்டது; ஈண்டு விஷ்ணு-வின் சக்கரத்தாழ்வார் உவமை கூறப்படுகிறுர். அவ்விடத்து மேக முழக்கத்துக்கு அம்பிகையின் கிண்கிணி ஓசை ஒப்பிடப் பெற்றது; இவ்-

சு–ஆவது பாட்டின் பொருள்—தொடர்ச்சி

விடத்து நெடுமால் கையில் பிடித்து ஊதும் பாஞ்ச சன்ய ஒலி உவமையாக்கப்பெற்றது. திருவெம்பாவை, பார்வதியின் இன்அருளைப் போல மழை பொழிய வேண்டுகிறது; திருப்பாவை, நாராயணனின் வில்லினின்று கிளம்பும் பாணங்களைப் போல மழை கொட்டக் கேட்கிறது.

சைவ மழை பொழிந்தாலும் சரி; வைணவ மழை பொழிந்தாலும் சரி. மழை வேண்டும்.

"விசும்பில் துளிவீழின் அல்லால் மற்று ஆங்கே
பசும்புல் தலைகாண்பு அரிது"

திருப்பாவை—ரு

மாயனை, மன்னும்
  வடமதுரை மைந்தனை,
தூய பெருநீர்
  யமுனைத் துறைவனை,
ஆயர் குலத்தினில்
  தோன்றும் அணிவிளக்கை,
தாயைக் குடல்விளக்கம்
  செய்ததா மோதரனை,
தூயோம்ஆய் வந்துநாம்
  தூமலர்கள் தூய்த்தொழுது,
வாயினல் பாடி,
  மனத்தினல் சிந்திக்க,
போய பிழையும்
  புகுதருவான் நின்றனவும்
தீயினில் தூசுஆகும்;
  செப்பேல்,ஓர் எம்பாவாய்!

ரு-ஆவது பாட்டின் பொருள்

மாயனை, நிலைபேறுடைய வடமதுரையில் பிறந்த மைந்தனை, பரிசுத்தமான நிறை நீரைப் பெற்ற யமுனை யாற்றின் கரையில் வளர்ந்தவனை, இடையர் குலத்திலே தோன்றிய அழகான விளக்குப் போன்றவனை, பெற்ற தாயின் குடல் எங்கும் விளங்கித் தோன்றுமாறு செய்த தாமோதரனை, தூய உடலும் உள்ளமும் கொண்டு வந்து நல்ல பூக்களைத் தூவி வணங்கி, வாயினால் அம் மூர்த்தியின் புகழ் பேசி, மனத்தினால் அப் பெருமான் திறத்தை நினைப்போமானால், முன் செய்த தவறுகளும் இனிச் செய்ய இருக்கும் பிழைகளும் நெருப்பில் இட்ட பஞ்சாக அழியும். ஆதலால் அவன் புகழைப் பாடு.

புள்ளும் சிலம்பினகாண்,
புள்அரையன் கோயிலில்
வெள்ளை விளிசங்கின்
பேர்அரவம் கேட்டிலையோ?
பிள்ளாய்! எழுந்திராய்!
பேய்முலை நஞ்சுஉண்டு,
கள்ளச் சகடம்
கலக்குஅழியக் கால்ஓச்சி,
வெள்ளத்து அரவில்
துயில்அமர்ந்த வித்தினை,
உள்ளத்துக் கொண்டு
முனிவர்களும் யோகிகளும்
மெள்ள எழுந்தே
அரிஎன்ற பேர்அரவம்
உள்ளம் புகுந்து
குளிர்ந்தேல்,ஓர் எம்பாவாய்!

சூ—ஆவது பாட்டின் பொருள்

இது முதல் பத்துப் பாடல்கள் தூங்குபவர்களை எழுப்புவன.

பறவைகள் கத்துகின்றன; கருடனை வாகனமாகக் கொண்ட தலைவனது கோயிலிலே, விடிவதை உணர்த்தித் துயில் எழுப்பும் வெண் சங்கின் பேரோசை உன் காதுகளில் விழவில்லையா? பெண்பிள்ளாய்! எழுந்திரு; பூதகியின் நச்சுப்பாலைக் குடித்து, வஞ்சகமாக வண்டி வடிவமாக வந்த அசுரன் கட்டு அழியுமாறு காலால் உதைத்து, பாற்கடலிலே பாம்பணை மீது அறிதுயில் கொண்ட, எல்லாப் பொருட்கும் விதையாக அமைந்தவனை, மனத்திலே இருத்தி, முனிவர்களும் யோகிகளும் மெதுவாக எழுந்தே, "அரி அரி" எனக் கூறும் பெருமுழக்கமானது எங்கள் உள்ளத்திலே புக, நாங்கள் குளிர்ச்சி அடைந்திருக்கின்றோம். இதனை ஏற்றுக் கொள்; ஆராய்ந்து பார்; எம்பாவையே!

திருப்பாவை—எ

" கீசுகீசு " என்றுஎங்கும்
  ஆனைச்சாத் தன்,கலந்து
பேசின பேச்சுஅரவம்
  கேட்டிலையோ? பேய்ப்பெண்ணே!
காசும் பிறப்பும்
  கலகலப்பக் கைபேர்த்து,
வாச நறும்குழல்
  ஆய்ச்சியர், மத்தினல்
ஓசைப் படுத்த
  தயிர்அரவம் கேட்டிலையோ?
நாயகப் பெண்பிள்ளாய்!
  நாரா யணன்மூர்த்தி,
கேசவனைப் பாடவும்நீ
  கேட்டே கிடத்தியோ?
தேசம் உடையாய்!
  திறவேல்,ஓர் எம்பாவாய்!

எ—ஆவது பாட்டின் பொருள்

"கீசுகீசு" என இரைந்து கொண்டு கரிக் குருவிகள் சேர்ந்து கத்துகின்ற ஓசை கேட்க வில்லையா உனக்கு? தூக்கப் பேய் பிடித்த பெண்ணே!

அச்சுத் தாலியும் முளைத்தாலியும் கலகல என ஒலிக்க, கையைத் திரட்டி மாற்றி மாற்றி, மணம் வீசும் நல்ல கூந்தலையுடைய இடையர் பெண்கள், மத்தினாலே கடைகிற தயிர் ஓசையும் கேட்க வில்லையா? பெண்கள் தலைவியே! நாராயணனாகிய மூர்த்தியை—கேசவனை நாங்கள் பாடுகின்றோம்; நீ கேட்டுக் கொண்டே படுக்கையில் கிடக்கின்றாயா?

ஒளியுடையவளே! திற கதவை.

கீசுகீசு, ஒலிக் குறிப்பு.
ஆனைச்சாத்தன்: கரிக்குருவி.
காசு: அச்சுத்தாலி.
பிறப்பு: முளைத்தாலி.

திருப்பாவை—அ

கீழ்வானம் "வெள்"என்று
எருமை சிறுவீடு
மேய்வான் பரந்தனகாண் ;
மிக்குள்ள பிள்ளைகளும்
போவான்போ கின்றாரைப்
போகாமல் காத்து.உன்னைக்
கூவுவான் வந்துநின்றோம்;
கோது குலம்உடைய
பாவாய் ! எழுந்திராய்;
பாடிப் பறைகொண்டு,
மாவாய் பிளந்தானை,
மல்லரை மாட்டிய
தேவாதி தேவனைச்
சென்றுநாம் சேவித்தால்,
ஆவாஎன்று ஆராய்ந்து
அருளேல்,ஓர் எம்பாவாய் !

அ—ஆவது பாட்டின் பொருள்

கீழ் வானமானது வெளுத்ததாக, எருமைகள் காலையில் சிறு விடுதலை பெற்று, மேயும் பொருட்டு, பரவி யிருக்கின்றன. வழிபாட்டுக்குச் சென்றவர்கள் தவிர, மிச்சப் பேர் போகின்றவரையும் போகாமல் காத்துக் கொண்டு வந்து, உன் வாசலில் உன்னைக் கூப்பிடுதற்கு நின்றோம்; உள்ளக் களிப்பு வாய்ந்த பெண்ணே! எழுந்திருப்பாயாக.

குதிரை வடிவமாக வந்த அசுரனுடய வாயைப் பிளந்தவனை, மல்லர்களை அழித்த, இறைவர்கட்கெல்லாம் இறைவனை அடைந்து, பாடி, பறையைப் பெற்றுக் கொண்டு, நாம் சேவை செய்வோமானால், ஆ! வா, என்று அழைத்து, நம் காரியத்தை ஆராய்ந்து அருள் சுரப்பான்.

காலையில் பால் கறப்பதற்கு முன் சிறிது நேரம் அவிழ்த்து விடப்படுவது "சிறு வீடு" என்று கூறப்பட்டது.

சிறு வீடு: இளமேய்ச்சல்.

கடைசிஅடியில் அருளும் என்பது குறைந்து அருள் என நின்றது.

திருப்பாவை—கூ

தூமணி மாடத்துச்
சுற்றும் விளக்குஎரிய,
தூபம் கமழத்
துயில்அணைமேல் கண்வளரும்
மாமான் மகளே !
மணிக்கதவம் தாள்திறவாய்.
மாமீர் ! அவளை
எழுப்பீரோ ; உம்மகள்தான்
ஊமையோ ? அன்றிச்
செவிடோ ? அனந்தலோ ?
ஏமப் பெருந்துயில்
மந்திரப் பட்டாளோ ?
மாமாயன் மாதவன்
வைகுந்தன் என்றுஎன்று
நாமம் பலவும்
நவின்றேல்,ஓர் எம்பாவாய் !

௲-ஆவது பாட்டின் பொருள்

பரிசுத்தமான இரத்தினங்கள் இழைக்கப்பட்ட மாடியிலே, சுற்றிலும் விளக்குக்கள் எரியவும், அகில், சந்தனம் முதலியவற்றின் புகை மணக்கவும், தூங்குவதற்கென்றே அமைக்கப் பெற்ற படுக்கையின்மீது கண் உறங்குகின்ற அம்மான் பெண்ணே! மாணிக்கம் பதித்த கதவின் தாளைத் திற.

இவ்வளவு அருமையாக மாமன் மகளை எழுப்பியும் அத்தூங்குமூஞ்சி எழுந்திருக்கவில்லை. பக்கத்தில் அவள் அன்னை—வந்தவர்களின் மாமி படுத்திருப்பாள் என்பது தெரியும்.

மாமியாரே! தங்கள் மகள் எங்கட்குப் பதிலே சொல்லாததால் ஊமையா? அல்லது, நாங்கள் அழைப்பது காதில் ஏறாத செவிடா? உண்மையிலேயே உறக்கந்தானா? ஒருகால் நீங்கள் ஏதும் பாதுகாப்புச் செய்து விட்டீர்களா? அன்றி, பெரிய தூக்கமாகிய மந்திரத்தில் கட்டுப்பட்டு விட்டாளா? எப்படியிருந்தாலும் சரி.

மாமாயன், மாதவன், வைகுந்தன் என்று என்று, அவனுடைய ஆயிரம் பெயரையும் சொல்லி, அவனை எழுப்ப மாட்டீர்களா?

திருப்பாவை—கഠ

நோற்றுச் சுவர்க்கம்
புகுகின்ற அம்மனாய்!
மாற்றமும் தாராரோ,
வாசல் திறவாதார்?
நாற்றத் துழாய்முடி
நாரா யணன்,நம்மால்
போற்றப் பறைதரும்
புண்ணியனால், பண்டுஒருநாள்
கூற்றத்தின் வாய்வீழ்ந்த
கும்ப கரணனும்
தோற்றும் உனக்கே
பெருந்துயில்தான் தந்தானோ?
ஆற்ற அனந்தல்
உடையாய்! அருங்கலமே!
தேற்றமாய் வந்து
திறவேல்,ஓர் எம்பாவாய்!

௧௦-ஆவது பாட்டின் பொருள்

ஒரு நங்கை; தவசிபோல் காணப்படு-வாள்; விரதமெல்லாம் அநுட்டிப்பாள்; சுவர்க்கத்தை எட்டிப் பிடிப்பவள் போல் பேசுவாள்; அத்தகையவள் விடிந்த பிறகும் நன்ருகத் தூங்குகின்ருள்; அவள் வீட்டு வாசலில் நின்று பேசுகின்றனர் ஒரு கூட்டத்தார்.

நோன்பு இருந்து சுவர்க்கம் செல்லுகின்ற தாயே! நீ வாசல் கதவைத்தான் திறக்கவில்லை என்ருல், உள்ளே இருந்தபடியே ஒரு வார்த்தை-யாவது பேசக் கூடாதோ?

மணக்கின்ற துளசி மாலையை முடியிற் சூடிய நாராயணனுகிய, நாம் போற்ற, நமது விருப்பத்தை முடிந்து வைக்கின்றவனுகிய, "நவையறு குணங்கள் என்னும் பூண்எலாம் பொறுத்த மேனிப் புண்ணிய மூர்த்தி" யாம் இராமபிரானல், முன்னெரு காலத்தில் எமன்

(தொடர்ச்சி 73-ஆம் பக்கம்)

கக-ஆவது பாட்டின் பொருள்

கன்றுக் குட்டிகளையுடைய பசுக்கூட்டங்கள் பலவற்றைப் பால் கறந்து, பகைவரது வலிமை தொலைய, அவர்கள் இருக்கும் இடம் தேடிச் சென்று, போர் செய்ய வல்ல, குற்றம் எதுவும் இல்லாத இடையர்களது தங்கக் கொடி போன்ற நங்கையே!

புற்றில் வாழ் அரவு போன்ற அல்குலை-யுடைய, புனத்தில் திரியும் மயிலனையவளே! எழுந்துவா; உனக்கு உறவினராகிய தோழிமார் அனைவரும் வந்து, நின் வாசலிலே புகுந்து,

(தொடர்ச்சி 74 ஆம் பக்கம்)

கo-ஆவது பாட்டின் பொருள்-தொடர்ச்சி

வாயிலே தள்ளப்பட்ட கும்பகருணன் என்பவன், உன்னிடத்திலே உறக்கப் போட்டியில் தோல்வி-யடைந்து, அவனுடைய பெருந் தூக்கத்தை உனக்குத் தந்து விட்டுப் போனானோ?

நல்ல தூக்கம் தூங்குகின்றாய்; எங்கட்-கெல்லாம் அருமையான ஆபரணமாக அமைந்-திருப்பவளே! தெளிந்து எழுந்து வந்து கதவைத் திற, அம்மா!

கக-ஆவது பாட்டின் பொருள்-தொடர்ச்சி

நீலமேனி நெடுமாலின் பெயரைப் பாட, செல்வப் பெண்டாட்டியாகிய நீ, அசையாமல், மூச்சு விடாமல் எதற்காக இப்படி உறங்குகின்றாய்? இதன் பொருள்தான் என்ன?

கற்று, கன்று என்பதன் விகாரம்.

கறவை : பசு.

கணம் : கூட்டம்.

கன்றையுடைய பசுக் கூட்டங்களைக் கறந்தார்கள் என்றமையால், கன்றைப் பறி கொடுத்த பசுக்களைக் கறக்கவில்லை என்பது கிடைக்கின்றது. ஒவ்வொருவரும் பல பசுக் கூட்டங்களை உடையவராக இருந்தனர் என்று தெரிகின்றது. "பல் ஆன் கோவலர் இல்லம்" என்று சிலப்பதிகார ஆசிரியர் கூறுவது இங்குப் பொருந்துவது.

ஆயர்கள் பசுவும் கறப்பார், போரும் வல்லார் என்பது சிறப்பான அமைப்பு.

திருப்பாவை—கக

கற்றுக் கறவைக்
  கணங்கள் பலகறந்து,
செற்ருர் திறல்அழியச்
  சென்று செருச்செய்யும்
குற்றம்ஒன்று இல்லாத
  கோவலர்தம் பொற்கொடியே !
புற்றுஅரவு அல்குல்
  புனமயிலே ! போதராய்.
சுற்றத்துத் தோழிமார்
  எல்லாரும் வந்து,நின்
முற்றம் புகுந்து
  முகில்வண்ணன் பேர்பாட,
சிற்ருதே பேசாதே
  செல்வப்பெண் டாட்டி,நீ
எற்றுக்கு உறங்கும்
  பொருள்ஏல்,ஓர் எம்பாவாய் !

கஉ-ஆவது பாட்டின் பொருள்

இப்பாவில் எருமையின் வளம் இயம்பப்படுகிறது.

ஒரு செல்வச் சீமானின் தங்கை உறங்குகின்ருள்; அவளைப் பார்த்துக் கூறுகின்றனர்.

இளம் கன்றுடைய எருமையானது, கனைத்துக்கொண்டு, தம் கன்றுக்காக இரக்கமுற்று, கன்றை நினைத்து, முலைகளின் வழியே இடைவிடாமல் பால் பெருக, நனைத்து, வீடு முழுதும் சகதியாக்குகின்ற நல்ல செல்வனுடைய தங்கையே!

பனியானது எங்கள் தலையிலே விழ, உன்னுடைய கடை வாசலில் வந்து நின்று, கோபங்கொண்டு தென்னிலங்கை மன்னனுகிய இராவணனைத் தொலைத்த, நம் மனத்திற்கினியவனுன ரகுராமனை, நாங்கள் பாடுகின்ரேம்; நீ திறக்க மாட்டேன் என்கிருய்; இனியாவது எழுவாயாக! என்ன உறக்கம் இது? எல்லா வீட்டாரும் எழுந்துவிட்டனரே!

திருப்பாவை—கஉ

கனைத்துஇளம் கற்றுஎருமை
  கன்றுக்கு இரங்கி,
நினைத்து முலைவழியே
  நின்றுபால் சோர
நனைத்து,இல்லம் சேறுஆக்கும்
  நற்செல்வன் தங்காய்!
பனித்தலை வீழ,நின்
  வாசல்கடை பற்றி,
சினத்தினால் தென்இலங்கைக்
  கோமானைச் செற்ற
மனத்துக்கு இனியானைப்
  பாடத் திறவாய்;
இனித்தான் எழுந்திராய்;
  ஈதென் உறக்கம்?
அனைத்தில்லத் தாரும்
  அறிந்தேல்,ஓர் எம்பாவாய்!

கஙு-ஆவது பாட்டின் பொருள்

பகாசுரனுடைய வாயைக் கிழித்தவனை, பொல்லாத இராவணனுடைய தலைகள் பத்தையும் கிள்ளியெறிந்து தொலைத்தவனை, புகழ்ந்து பாடிக் கொண்டு பிள்ளைகள் எல்லோரும், பாவை நோற்கும் இடத்தை அடைந்துவிட்டார்கள்; விடிவதை உணர்த்தும் வெள்ளிமீன் தோன்றிவிட்டது; வியாழமும் சென்றுவிட்டது; பறவைகள் ஓலமிடுகின்றன; மலர்போன்ற ரேகை பொருந்திய விழிகளைப் பெற்றவளே! பதுமை போன்றவளே! நல்ல நாளாகிய இன்று கபடத்தை விட்டு எங்களோடு சேர்ந்து, நன்றாகக் குளிருமாறு குடைந்து நீராடாமல், படுக்கையிலே கிடக்கின்றாயா? எழுந்திரு.

"புள்ளும் சிலம்பினகாண்" என்ற இதே சொல்-தொடர், திருப்பாவை சுா-ஆம் பாட்டிலும் அப்படியே இருக்கின்றது.

திருப்பாவை—கரு

புள்ளின்வாய் கீண்டானைப்
 பொல்லா அரக்கனைக்
கிள்ளிக் களைந்தானைக்
 கீர்த்திமை பாடிப்போய்,
பிள்ளைகள் எல்லாரும்
 பாவைக் களம்புக்கார் ;
வெள்ளி எழுந்து
 வியாழம் உறங்கிற்று ;
புள்ளும் சிலம்பினகாண் ;
 போதுஅரிக் கண்ணினய் !
குள்ளக் குளிரக்
 குடைந்துநீர் ஆடாதே,
பள்ளிக் கிடத்தியோ,
 பாவாய்!நீ, நல்நாளால் ;
கள்ளம் தவிர்ந்து
 கலந்தேல்,ஓர் எம்பாவாய் !

கசு-ஆவது பாட்டின் பொருள்

உங்களுடைய வீட்டின் பின்பக்கம் உள்ள தோட்டத்தில் இருக்கிற குளத்திலே செங்கழு-நீர்ப் பூக்கள் மலர்ந்துவிட்டன; அல்லி மலர்கள் இதழ் மூடிவிட்டன; காவியாடை தரித்த வெள்ளிய பற்களையுடைய துறவிகள், தங்கட்கு உரிமையுடைய கோயில்களிலே விடிவதை உணர்த்தும் சங்கை ஊதுவதற்கு வந்துவிட்டார்-கள்.

எங்களை முன்னமே எழுப்புவதாக வாய்ப் பேச்சுப் பேசிய பெண்ணே! எழுந்திரு; உனக்கு வெட்கமில்லையா? நாக்குத்தான் இருக்கிறது.

சங்கு சக்கரத்தைத் தாங்கிய விசாலமான கைகளையுடைய எம்பெருமானை — தாமரை போன்ற மலர்ந்த கருணைக் கண் உடையானைப் பாடு.

இப் பாடல் "மானே நீ நென்னலை" என்ற சு-ஆவது திருவெம்பாவையோடு ஒப்பது.

உங்கள் புழைக்கடைத்
தோட்டத்து வாவியுள்
செங்கழுநீர் வாய்நெகிழ்ந்து
ஆம்பல்வாய் கூம்பினகாண் ;
செங்கல் பொடிக்கூறை
வெண்பல் தவத்தவர்,
தங்கள் திருக்கோயில்
சங்குஇடுவான் போதந்தார் ;
எங்களை முன்னம்
எழுப்புவான் வாய்பேசும்
நங்காய் ! எழுந்திராய்,
நாணாதாய், நாஉடையாய்,
சங்கொடு சக்கரம்
ஏந்தும் தடக்கையன்
பங்கயக் கண்ணனைப்
பாடேல்,ஓர் எம்பாவாய் !

கரு—ஆவது பாட்டின் பொருள்

உறங்குபவளுக்கும் எழுப்புபவர்கட்கும் தர்க்கம்.

எழுப்புபவர் : இந்தா ! சின்னக் கிளியே' இன்னமா தூங்குகின்றாய் ?

உறங்குபவள் : "சில்" என்று சத்தம் போட்டுக் கூப்பிட வேண்டாம் ; அம்மாக்களா ! வந்து விடுகின்றேன்.

எழுப்புபவர் : நீ ரெம்பக் கெட்டிக்காரி ; உன் பேச்சு முன்னமே எங்கட்குத் தெரியாதா ? உன்வாயை நாங்கள் அறிவோம்.

உறங்குபவள் : நீங்கள் சாமர்த்தியம் வாய்ந்தவர்களானலும் சரி, நாளுக இருந்தாலும் சரி.

வந்தவர்கள் : விரைந்து எழுந்து வா ; நீ மட்டும் என்ன எங்களை விட உயர்ந்தவள் ? நாங்கள் நிற்பது, நீ தூங்குவதா ?

(தொடர்ச்சி 84—ஆம் பக்கம்)

திருப்பாவை—கரு

எல்லே ! இளம்கிளியே !
இன்னம் உறங்குதியோ ?
"சில்"என்று அழையேன்மின்,
நங்கைமீர் ! போதர்கின்றேன் ;
வல்லை,உன் கட்டுரைகள்
பண்டேஉன் வாய்அறிதும் ;
வல்லீர்கள் நீங்களே,
நானேதான் ஆயிடுக ;
ஒல்லைநீ போதாய்,
உனக்கென்ன வேறுஉடையை ;
" எல்லாரும் போந்தாரோ ? "
"போந்தார்,போந்து எண்ணிக்கொள்"
வல்ஆனை கொன்றானை;
மாற்றாரை மாற்றுஅழிக்க
வல்லானை மாயனைப்
பாடேல்,ஓர் எம்பாவாய் !

கரு-ஆவது பாட்டின் பொருள்-தொடர்ச்சி

வீட்டுக்காரி : வர வேண்டியவர் எல்லாரும் வந்து விட்டார்களா ?

வந்த கூட்டத்தார் : ஆம், வந்து விட்டார்கள் ; வந்து எண்ணிப்பார். குவலயாபீடம் என்னும் வலிய யானையைக் கொன்றவனை, மாறுபட்டவரின் பெருமையைத் தொலைக்கும் வலியுடையானை, மாயனைப் பாடு.

"ஒள் நித்தில நகையாய்" என்னும் நான்காம் திருவெம்பாவையுடன் இத் திருப்பாவை பெரிதும் பொருந்துவது.

நாயக னாய்நின்ற
நந்தகோ பன்உடைய
கோயில்காப் பானே!
கொடித்தோன்றும் தோரண
வாயில்காப் பானே!
மணிக்கதவம் தாள்திறவாய்;
ஆயர் சிறுமிய
ரோமுக்கு அறைபறை
மாயன் மணிவண்ணன்
நென்னலே வாய்நேர்ந்தான்;
தூயோமாய் வந்தோம்,
துயில்எழப் பாடுவான்;
வாயால்முன் னம்முன்னம்
மாற்றாதே, அம்மா,நீ
நேய நிலைக்கதவம்
நீக்கேல்,ஓர் எம்பாவாய்!

கசு—ஆவது பாட்டின் பொருள்

கூடவேண்டிய அனைவரும் சேர்ந்து விட்டனர். இடையர் சிறுமியர் எல்லோரும் ஒன்றாக நந்தகோபன் மாளிகையை நோக்கிச் செல்கின்றனர். அங்கும் கதவு தாளிடப் பட்டிருக்கிறது. காவலாளிகளை நோக்கிக் கூறுகின்றனர்.

தலைவனாய் இருக்கின்ற நந்தகோபனுடைய அரண்மனையைக் காவல் புரிகின்றவனே! கொடிக் கட்டிய தோரண வாசலைக் காப்பவனே! இரத்தினங்கள் பதிக்கப் பெற்ற கதவின் தாளைத் திறப்பாயாக! இடையர் சிறுமியராகிய எங்கட்கு, அலறுகின்ற பறை வாத்தியத்தை அளிப்பதாக மாயனாகிய மணிவண்ணன் நேற்றே திருவாய் மலர்ந்தருளினான்.

புனிதமாக நாங்கள் அவனுக்குத் திருப்பள்ளி எழுச்சி பாட வந்திருக்கிறோம். உன் வாயினாலே முதல் முதலில் மறுத்துச் சொல்லி விடாமல், ஐயனே! நீ, ஒன்றோடொன்று நேசமாக இணைந்திருக்கும் தன்மை கொண்ட கதவை நீக்குக.

அம்பரமே, தண்ணீரே,
சோறே, அறம் செய்யும்
எம்பெருமான்! நந்தகோ
பாலா! எழுந்திராய் ;
கொம்பனார்க்கு எல்லாம்
கொழுந்தே ! குலவிளக்கே !
எம்பெரு மாட்டி !
யசோதாய் ! அறிவுறாய் ;
அம்பரம் ஊடு அறுத்து
ஓங்கிஉலகு அளந்த
உம்பர்கோ மானே !
உறங்காது, எழுந்திராய் ;
செம்பொற் கழல்அடிச்
செல்வா ! பலதேவா !
உம்பியும் நீயும்
உறங்கேல்,ஓர் எம்பாவாய் !

கஎ—ஆவது பாட்டின் பொருள்

கதவு திறக்கப்பட்டது. உள்ளே சென்று விட்டனர் சிறுமியர்; அங்கு உறங்குகின்றவர்களை எழுப்புகின்றனர்.

ஆடை, நீர், சோறு ஆகிய மூன்றையும் வேண்டுமளவு ஈந்து உவக்கும் எம்பெருமானாகிய நந்தகோபாலா! எழுந்திருப்பாயாக.

கொம்பனைய நங்கையர்க் கெல்லாம் கொழுந்தாக இருப்பவளே! குலத்துக்கு விளக்கே! எங்கள் பெருமாட்டி! யசோதையம்மா! துயில் எழுவாயாக!

வானை ஊடுருவிப் பிளந்து, நிமிர்ந்து உலகத்தை அளந்த, தேவாதி தேவனே! உறங்காதே, எழுந்திரு.

செவ்விய தங்கத்தாற் செய்யப்பட்ட வீர கண்டாமணியை அணிந்த திருவடியை யுடைய செல்வனே! பலராமா! உன் தம்பியாகிய கண்ணபிரானும் நீயும் உறங்காதீர்கள்.

திருப்பாவை—கஅ

உந்து மதகளிற்றன்,
ஓடாத தோள்வலியன்,
நந்தகோ பாலன்
மருமகளே! நப்பின்னாய் !
கந்தம் கமழும்
குழலீ ! கடைதிறவாய் ;
வந்துஎங்கும் கோழி
அழைத்தனகாண் ; மாதவிப்
பந்தல்மேல் பல்கால்
குயில்இனங்கள் கூவினகாண் ;
பந்தார் விரலி!உன்
மைத்துனன் பேர்பாட,
செந்தா மரைக்கையால்
சீரார் வளைஒலிப்ப
வந்து திறவாய்,
மகிழ்ந்தேல்,ஓர் எம்பாவாய் !

கஅ-ஆவது பாட்டின் பொருள்

நந்தன் அரண்மனையுள்ளே அந்தப்புரத்திலே புகுந்துவிட்டனர், ஆயர் சிறுமியர் ; கதவைத் தட்டுகின்றனர்.

இனி வரும் பாடல்களில் கண்ணனும் அவன் காதலி நப்பின்னைப் பிராட்டியும் துயில் எழுப்பப் பெறுகின்றனர்.

மதத்தைப் பொழிகின்ற யானைகளை யுடையவன், எவர்க்கும் தோற்காத தோள் ஆற்றல் பெற்றவன் ஆகிய, நந்தகோபாலனுடைய மருகியாகிய நப்பின்னை நங்காய் ! மணம் வீசுகின்ற கூந்தலை உடையவளே ! கதவைத் திற. கோழிகள் எங்கும் வந்து கூவுகின்றன ; மாதவிக் கொடிகள் படர்ந்த பந்தலின் மீது குயில் கூட்டங்கள் பன்முறையும் இனிய ஓசையை எழுப்புகின்றன.

பந்து பயில்கின்ற விரல்களை யுடையவளே ! உன் கணவன் பெயரை நாங்கள் பாட, செந்தாமரை போன்ற உன் கைகளால் சிறந்த வளையல்கள் குலுங்க நீ வந்து மகிழ்ந்து கதவைத் திறப்பாயாக.

இங்கு, "பந்தார் விரலி" என்றபடி "பந்தணை விரலாள்" என்று திருவாசகம் கூறும்.

திருப்பாவை—கசூ

குத்து விளக்குஎரியக்
கோட்டுக்கால் கட்டில்மேல்
"மெத்" என்ற பஞ்ச
சயனத்தின் மேல்ஏறி,
கொத்தலர் பூங்குழல்
நப்பின்னை கொங்கை,மேல்
வைத்துக் கிடந்த
மலர்மார்பா ! வாய்திறவாய் ;
மைத்தடம் கண்ணினாய் !
நீஉன் மணாளனை,
எத்தனை போதும்
துயில்எழ ஒட்டாய்காண் !
எத்தனை ஏலும்
பிரிவுஆற்ற கில்லாயால் ;
தத்துவம் அன்று,
தகவேல்,ஓர் எம்பாவாய் !

கசு—ஆவது பாட்டின் பொருள்

கண்ணன் கோலாகலமாக ஆனந்த இன்பத் துயில் கொள்கின்ருன். அவன் காதுகளில் விழுகின்றது சிறுமிகள் பேச்சு.

குத்துவிளக்கு எரிந்துகொண் டிருக்கிறது; யானைத் தந்தத்தில் வேலைப்பாடு அமைத்த கால்களையுடைய கட்டிலின் மேல், "மெத்" என்று இருக்கும் பஞ்ச சயனம் அலங்காரமாக விளங்கித் தோன்றுகிறது.

அம்மெத்தையின் மேல் ஏறி, கொத்துக் கொத்தாக மலர்ந்திருக்கின்ற பூ முடித்த கூந்தலையுடைய பின்னைப் பிராட்டியின் கொங்கைகளை, மேலே வைத்துக் கிடக்கின்ற மலர் மார்புடைய கண்ணபிரானே ! வாயைத் திறப்பாயாக.

மை திட்டிய பெருங்கண்ணைப் பெற்ற நப்பின்னய்! நீ உன் நாயகனைக் கொஞ்ச நேரங் கூடத் துயில் எழ விடமாட்டாய் போல்

இருக்கிறதே; சிறிதேனும் அவனைப் பிரிந்து ஆற்ற மாட்டாய் போலும்! இது இயல்பான அமைப்பு அன்று; தகுதியு மாகாது.

கோடு: யானைத் தந்தம். "மெத்" என்று இருப்பதாலேயே "மெத்தை" என்ற பெயர் பெற்றது. பஞ்ச சயனம் என்பது ஐந்து விதமான தன்மை கொண்ட படுக்கை. அவ் ஐந்து தன்மைகள் வருமாறு: க. அழகு; உ. குளிர்ச்சி; ங. மென்மை; ச. வெண்மை; ரு. மணம்.

உ0–ஆவது பாட்டின் பொருள்

முப்பத்து மூன்று அமரர் தலைவர்க்கும் முன்னே போய் அவர்கள் நடுக்கத்தைப் போக்கும் வலிபடைத்தவனே! படுக்கையை விட்டு எழு.

ஒழுங்கு உடையவனே! ஆற்றல் வாய்ந்தவனே! பகைவர்க்குச் சூடு தரும் மேலானவனே! உறக்கத்தினின்றும் எழு.

செப்புப் போன்ற மெல்லிய கொங்கைகளையும், சிவந்த வாயையும், சிறிய இடையையும் கொண்ட நப்பின்னைப் பிராட்டியே! திருமகளே! நித்திரை தெளிந்து எழு.

ஆலவட்டமும் கண்ணடியும் தந்து உன் மணவாளனையும் எம்மையும் இப்போதே நீராட்டு.

கப்பம்: நடுக்கம்: கம்பம் என்ற சொல்லின் வலித்தல். கலி: வல்லமை. உக்கம்: ஆலவட்டம். தட்டொளி: கண்ணடி.

(தொடர்ச்சி 96-ஆம் பக்கம்)

திருப்பாவை—உ௦

முப்பத்து மூவர்
அமரர்க்கு முன்சென்று,
கப்பம் தவிர்க்கும்
கலியே! துயில்எழாய்;
செப்பம் உடையாய்!
திறல்உடையாய்! செற்றார்க்கு
வெப்பம் கொடுக்கும்
விமலா! துயில்எழாய்;
செப்பன்ன மென்முலைச்
செவ்வாய்ச் சிறுமருங்குல்
நப்பின்னை நங்காய்!
திருவே! துயில் எழாய்;
உக்கமும் தட்டொளியும்
தந்துஉன் மணாளனை,
இப்போதே எம்மை நீர்
ஆட்டேல்,ஓர் எம்பாவாய்!

உ०—ஆவது பாட்டின் பொருள்-தொடர்ச்சி

முப்பத்து முக்கோடி தேவர்க்கும், கோடிக்கு ஒருவர் வீதம் முப்பத்து மூன்று பேர் தலைவர். இங்கே அத்தலைவர்களே "முப்பத்து மூவர் அமரர்" என்று கூறப்படுவதாகக் கொள்ள வேண்டும். "மூவரும் முப்பத்து மூவரும் மற்றொழிந்த தேவரும்" என்ற திருவாசகம் இதனை வலியுறுத்தும். முப்பத்து மூன்று தலைவ-ராவார், பதினொரு உருத்திரர், பன்னிரு சூரியர், எட்டு வசுக்கள், இரண்டு அசுவினி தேவர் என்ப.

திருப்பாவை—உக

ஏற்ற கலங்கள்
எதிர்பொங்கி மீதுஅளிப்ப
மாற்ருதே பால்சொரியும்
வள்ளல் பெரும்பசுக்கள்
ஆற்றப் படைத்தான்
மகனே! அறிவுருய்;
ஊற்றம் உடையாய்!
பெரியாய்! உலகினில்
தோற்றமாய் நின்ற
சுடரே! துயில்எழாய்;
மாற்ருர், உனக்கு
வலிதொலைந்துஉன் வாசற்கண்
ஆற்ருது வந்துஉன்
அடிபணியு மாபோலே
போற்றியாம் வந்தோம்
புகழ்ந்தேல்,ஓர் எம்பாவாய்!

உக—ஆவது பாட்டின் பொருள்

பால் கறக்க எடுத்துக் கொண்ட பாத்திரங்-களெல்லாம் நிறைந்து எதிர்த்துப் பொங்கி மேலே வழியும்படியாக, இடைவிடாமல் பாலைப் பொழி-கின்ற கொடைக்குணம் கொண்ட பெரிய பசு மாடுகளை ஏராளமாக உடைய நந்தகோபனுடைய மைந்தனே ! துயில் உணர்வாயாக. திண்மை வாய்ந்தவனே ! பெருமை பெற்றவனே ! உலகத்-தார் கண்கட்குப் புலனும்படி நின்ற விளக்குப் போன்றவனே ! தூக்கத்தை விடு. பகைஞர் உனக்குத் தோற்று எய்த்துப்போய், உன் வீட்டு வாசலிலே வந்து உன் அடிகளை வணங்குவது போல, உன்னைப் புகழ்ந்து போற்றி நாங்கள் வந்திருக்கின்றோம்.

"தோற்றச் சுடர் அனையாய் !" என்ற திருவாசகச் சிவ புராணம், "தோற்றமாய் நின்ற சுடரே !" என்பதோடு ஒக்கும்.

திருப்பாவை—உஉ

அங்கண்மா ஞாலத்து
அரசர், அபிமான
பங்கமாய் வந்து,நின்
பள்ளிக்கட் டிற்கீழே
சங்கம் இருப்பார்போல்
வந்து தலைப்பெய்தோம்;
கிங்கிணி வாய்ச்செய்த
தாமரைப் பூப்போலே
செங்கண் சிறுச்சிறிதே
எம்மேல் விழியாவோ ?
திங்களும் ஆதித்
தியனும் எழுந்தாற்போல்,
அங்கண் இரண்டுங்கொண்டு
எங்கள்மேல் நோக்குதியேல்,
எங்கள்மேல் சாபம்
இழிந்தேல்,ஓர் எம்பாவாய் !

உஉ-ஆவது பாட்டின் பொருள்

அழகிய பெரிய உலகத்திலேயுள்ள மன்னரெல்லாம் தங்களின் மேம்பட்டாரிலர் என்ற அபிமானத்தைக் கைவிட்டு வந்து, உன்னுடைய சிங்காதனத்தின் அடியிலே கூட்டமாக இருப்பது போல, நாங்கள் வந்து கூடியிருக்கின்றோம்.

சதங்கையிலுள்ள சிறு மணிகளால் செய்யப்பட்ட, தாமரைப் பூப்போன்ற சிவந்த கண்களைச் சிறுகச் சிறுக எங்கள் மீது பரப்ப மாட்டாயா ?

சந்திரனும் சூரியனும் உதித்தது போல கருணைக் கண்கள் இரண்டையும் கொண்டு, எங்கட்கு ஏற்பட்ட துக்கத்தைப் போக்க எங்கள் மீது கடைக்கண் பார்வையைச் செலுத்துவாயாக.

திருப்பாவை—உரு

மாரி மலைமுழைஞ்சில்
மன்னிக் கிடந்துஉறங்கும்
சீரிய சிங்கம்,
அறிவுற்றுத் தீவிழித்து,
வேரி மயிர்பொங்க
எப்பாடும் பேர்ந்துஉதறி,
மூரி நிமிர்ந்து,
முழங்கிப் புறப்பட்டு,
போதருமா போலேநீ,
பூவைப்பூ வண்ணா!உன்
கோயில்நின்று இங்ஙனே
போந்தருளி, கோப்புடைய
சீரிய சிங்கா
சனத்திருந்து யாம்வந்த
காரியம் ஆராய்ந்து
அருளேல்,ஓர் எம்பாவாய் !

உ௫-ஆவது பாட்டின் பொருள்

சிங்கப் பாட்டு

காயாம் பூப்போன்ற திருமேனி உடையவனே! மழைக்காலத்திலே, மலைக் குகையிலே பொருந்திக் கிடந்து, தூங்குகின்ற சிறந்த சிங்கமானது, உணர்ச்சியடைந்து, அனல் பறக்கக் கண் திறந்து, பிடரி மயிர் சிலிர்க்கும்படி எல்லாப் பக்கமும் திரும்பி உதறி, சோம்பல் முறித்து, கர்ச்சித்துப் பாய்ந்து வருவது போல, நீ உன் கோவிலினின்றும் இங்கு எழுந்தருளி, அலங்கரிக்கப் பெற்ற பெருமை மிக்க அரியாசனத்தமர்ந்து, நாங்கள் வந்த வேலையைக் கேட்டு ஆராய்ந்து எங்கட்கு அருள்புரிய வேண்டும்.

பூவைப் பூ, காயா்ம் பூ. அப்பூவின் நிறம் நீலம். பூவை என்று நாகணவாய்ப்புள் (மைனா) என்ற ஒரு பறவைக்கும் பெயர் உண்டு. இரண்டு பூவைக்கும் உள்ள வேறு பாட்டைப் பிரித்துக் காட்ட, சிறந்த நூலாகிய அழகர் கலம்பகம் இயற்றிய ஆசிரியர் காயாம் பூவைச்

உரு-ஆவது பாட்டின் பொருள்-தொடர்ச்சி

சொல்லும் போது, "மணம் கமழ் பூவை" என்பார். வாசனை வீசுகின்ற பூவை எனவே, அப் பூவை பறவையல்ல, காயாம் பூவே என ஏற்படுகிறது. சங்க இலக்கியமாகிய பரிபாடலில் காயாவைக் குறிக்குங்கால் "பறவாப் பூவை" எனக் கூறப்படுகிறது. பறக்கும் பூவை நாகணவாய்ப்புள். இங்குப் "பூவைப் பூ" எனக் காயாம் பூவே உணர்த்தப்பட்டது.

உச-ஆவது பாட்டின் பொருள்

போற்றிப் பாட்டு

அந்த நாளில் இந்த உலகத்தை அளந்தவனே! உன் திருவடிகட்கு வணக்கம்.

தெற்கேயுள்ள இலங்கைக்குச் சென்று அங்குள்ள அரக்கர்களைத் தொலைத்தவனே! உன் வலிமைக்கு வணக்கம்.

சகடாசுரன் அழிந்து விழ உதைத்தவனே! உன் புகழுக்கு வணக்கம்.

கன்றுக் குட்டியாக வந்த ஓர் அசுரனைக் குறுந்தடியாகக் கொண்டு, விளாமரமாக நின்ற ஓர் அசுரன் மீது தூக்கி எறிந்து, இரண்டு அசுரர்களையும் முடித்தவனே! உன் பொன்னடிகட்கு வணக்கம்.

கோவர்த்தனம் என்னும் மலையைக் குடையாகத் தூக்கி மழையைத் தடுத்து மக்களைக் காத்தவனே! உன் நல்ல குணத்துக்கு வணக்கம்.

வெற்றி கொண்டு பகையைத் தொலைக்கும் உன் கையில் பொருந்திய வேலுக்கு வணக்கம்.

இவ்வாறாக உன் வீரச் செயல்களைப் புகழ்ந்து எங்கள் விருப்பத்தைப் பெற இன்று நாங்கள் வந்திருக்கின்றோம்; எங்கட்கு அருள் புரிவாயாக.

திருப்பாவை—உச

அன்றுஇவ் உலகம்
அளந்தாய்! அடிபோற்றி ;
சென்றுஅங்குத் தென்இலங்கை
செற்ருய்! திறல்போற்றி ;
பொன்றச் சகடம்
உதைத்தாய்! புகழ்போற்றி ;
கன்று குணிலா
எறிந்தாய்! கழல்போற்றி ;
குன்று குடையா
எடுத்தாய்! குணம்போற்றி ;
வென்று பகைகெடுக்கும்
நின்கையில் வேல்போற்றி ;
என்றென்றுன் சேவகமே
ஏத்திப் பறைகொள்வான்,
இன்றுயாம் வந்தோம் ;
இரங்கேல்,ஓர் எம்பாவாய் !

௨௫-ஆவது பாட்டின் பொருள்

தேவகியென்னும் ஒருத்திக்கு மகனைகப் பிறந்து, ஓர் இரவிலேயே யசோதை என்னும் ஒருத்திக்கு மகனைகி மறைந்து வளர, இதனை அறிந்ததும் பொறுனைகி, தனக்குக் கேடு நினைத்த கஞ்சனது எண்ணத்தை அழித்து, அவன் வயிற்றில் திப்பிடித்து எரியும்படி நின்ற நீண்ட-மாலே! உன்னை விரும்பி வந்தோம்; நாங்கள் விரும்பியதைத் தருவாயானல், உனது பெருஞ் செல்வத்தையும் வீரத்தையும் பாடி, துயரமும் நீங்கி மகிழ்ந்திருப்போம்.

திருப்பாவை—உரு

ஒருத்தி மகனாய்ப்
பிறந்துஓர் இரவில்
ஒருத்தி மகனாய்
ஒளித்து வளர
தரிக்கிலான் ஆகித்தான்
தீங்கு நினைந்த
கருத்தைப் பிழைப்பித்துக்
கஞ்சன் வயிற்றில்
நெருப்பென்ன நின்ற
நெடுமாலே! உன்னை,
அருத்தித்து வந்தோம்;
பறைதருதி ஆகில்,
திருத்தக்க செல்வமும்
சேவகமும் பாடி,
வருத்தமும் தீர்ந்து
மகிழ்ந்தேல்,ஓர் எம்பாவாய்!

உசா-ஆவது பாட்டின் பொருள்

திருமாலே! நிலமணி போன்ற நிறமுடையவனே! மார்கழி நீராடும் பொருட்டு முன்னோர்கள் செய்த காரியங்களில் வேண்டியவற்றைக் கேட்பாயாகில், (சொல்லுவோம்) உலகத்தையெல்லாம் நடுங்கச் செய்யுமாறு ஒலிக்கின்ற பால் போன்ற நிறமுடைய உனது பாஞ்ச சன்னியத்தை ஒத்த சங்குகளும், தொலைவிலும் போய், செவியிற் படுதலையுடையனவாகிய மிகப் பெரிய பறை வாத்தியங்களும், பல்லாண்டு பாடுபவர்களும், அழகிய விளக்குக்களும், கொடிகளும், மேற்கட்டிகளும் (வேண்டும்).

ஆலின் இலைமேல் பள்ளி கொண்ட. கண்ணபிரானே! இவற்றை எங்கட்கு அருள்வாயாக!

மாலே ! மணிவண்ணா !
மார்கழிநீர் ஆடுவான்,
மேலையார் செய்வனகள்
வேண்டுவன கேட்டியேல்,
ஞாலத்தை எல்லாம்
நடுங்க முரல்வன,
பாலன்ன வண்ணத்துஉன்
பாஞ்ச சனியமே,
போல்வன சங்கங்கள்,
போய்ப்பாடு உடையனவே,
சாலப் பெரும்பறையே,
பல்லாண்டு இசைப்பாரே,
கோல விளக்கே,
கொடியே, விதானமே,
ஆலின் இலையாய் !
அருளேல்,ஓர் எம்பாவாய் !

உஎ-ஆவது பாட்டின் பொருள்

சர்க்கரைப் பொங்கல் பாட்டு

எதிரிகளை வெற்றி கொள்ளும் சிறப்புடைய கோவிந்தா! உன்னைப் பாடி, பறையைப் பெற்று, நாங்கள் அடைகின்ற பரிசில் எது?

நாடு புகழும் தகுதியுடைய வளையல், வங்கி, காதுத்தோடு, காதுப்பூ, சிலம்பு என்பன வாதி பலவகை நகைகளையும் நாங்கள் நன்கு பூட்டிக் கொள்வோம்; நல்ல உடை உடுத்திக் கொள்-வோம்; அதன் பிறகு பாலில் வேகவைத்த சோறு முழுதும் மறையுமாறு நெய்யைக் கொட்டி, சோற்றைக் கையில் எடுக்கும் பொழுது முழங்கை வழியாக அந்நெய்யானது ஒழுகும் படியாக, எல்லோரும் கூடியிருந்து உண்டு களித்திருப்போம்.

"யாம் பெறும் சம்மானம்" இவையே என்பது கருத்து.

(தொடர்ச்சி 112-ஆம் பக்கம்)

கூடாரை வெல்லும்சீர்க்
   கோவிந்தா ! உன்தன்னைப்
பாடிப் பறைகொண்டு
   யாம்பெறு சம்மானம் ;
நாடு புகழும்
   பரிசினுல் நன்ருகச்
சூடகமே, தோள்வளையே,
   தோடே, செவிப்பூவே,
பாடகமே, என்றுஅனைய
   பல்கலனும் யாம்அணிவோம் ;
ஆடை உடுப்போம் ;
   அதன்பின்னே பாற்சோறு
மூடநெய் பெய்து,
   முழங்கை வழிவார,
கூடி இருந்து
   குளிர்ந்தேல்,ஓர் எம்பாவாய் !

உஎ—ஆவது பாட்டின் பொருள்-தொடர்ச்சி

இப்பாட்டு, திருப்பாவையின் இருபத்தேழாவது பாடலாததால், மார்கழி மாதங்களில் இருபத்தேழாம் நாள் திருப்பள்ளி எழுச்சிக் காலத்தில் பெருமாள் கோவில்களில் திவ்யமான அக்கார அடிசில் செய்வதை இன்றும் காணலாம். அன்று செய்யும் சாதத்துக்கு, "கூடாரை வெல்லும் சீர்ச் சர்க்கரைப் பொங்கல்" என்பது பெயர்.

திருப்பாவை—உஅ

கறவைகள் பின்சென்று
  கானம்சேர்ந்து உண்போம் ;
அறிவொன்றும் இல்லாத
  ஆய்க்குலத்துஉன் தன்னைப்
பிறவி பெறும்புண்
  ணியம்யாம் உடையோம் ;
குறைவுஒன்றும் இல்லாத
  கோவிந்தா! உன்னோடு
உறவேல் நமக்குஇங்கு
  ஒழிக்க ஒழியாது ;
அறியாத பிள்ளைகளோம்,
  அன்பினால்உன் தன்னைச்
சிறுபேர் அழைத்தனவும்
  சீறிஅரு ளாதே
இறைவா!நீ தாராய்,
  பறையேல்,ஓர் எம்பாவாய் !

உஅ-ஆவது பாட்டின் பொருள்

பசுக்களுக்குப் பின்னே போய், காட்டை அடைந்து, அங்கே சாப்பிடுவோம்.

அறிவு சிறிதும் இல்லாத இடையர் குலத்திலே, உன்னைப் பிள்ளையாகப் பெறத்தக்க புண்ணியத்தை நாங்கள் உடைத்தாயிருக்கின்றோம்,

ஒரு குறையும் இல்லாத கோவிந்தா! உனக்கும் எங்கட்கும் உள்ள தொடர்பு ஒழிக்க முடியாதது.

நாங்கள் அறியாப் பிள்ளைகள்; அன்பு கொண்டு உன்னைச் சிறு பெயரைச் சொல்லி, கண்ணா! என்று அழைப்பதற்காகச் சினந்தருளாதே.

தலைவா! நாங்கள் விரும்புவதைத் தருவாயாக.

திருப்பாவை—உகூ

சிற்றம் சிறுகாலே
வந்துஉன்னைச் சேவித்து,உன்
பொற்றா மரைஅடியே
போற்றும் பொருள்கேளாய்,
பெற்றம்மேய்த்து உண்ணும்
குலத்தில் பிறந்து,நீ
குற்றேவல் எங்களைக்
கொள்ளாமற் போகாதே;
இற்றைப் பறைகொள்வான்
அன்றுகாண் கோவிந்தா!
எற்றைக்கும் ஏழ்ஏழ்
பிறவிக்கும் உன்தன்னோடு
உற்றோமே ஆவோம்;
உனக்கேநாம் ஆட்செய்வோம்;
மற்றைநம் காமங்கள்
மாற்றேல்,ஓர் எம்பாவாய்!

உகூ—ஆவது பாட்டின் பொருள்

வைகறையிலே வந்து உன்னை வணங்கி, உன்னுடைய தாமரைபோன்ற பொன்னடிகளைப் போற்றுதற்குப் பொருளைக் கேட்பாயாக.

மாடு மேய்த்துச் சாப்பிடும் வகுப்பிலே நீ பிறந்தும் எங்களைச் சிற்றடிமைகளாகக் கொள்ளாமல் போய் விடாதே;

நாங்கள் உன்னை அடைந்தது இன்றைக்குப் பறையைப் பெற்றுக் கொண்டு போய்விட அல்ல.

கோபாலா! எந்தக் காலத்தும் ஏழ் ஏழு பிறவிகளிலும் உன்னோடு பொருந்தியே வாழ்வோம்; உனக்குத்தான் நாங்கள் தொண்டு செய்வோம்.

எங்கட்கு வேறு ஆசைகள் தோன்றுமானல் அவற்றை நீ மாற்றியருளல் வேண்டும்.

இத்திருப்பாவைக் கருத்து, "முன்னைப் பழம் பொருட்கும்" என்ற திருவெம்பாவைக் கருத்தோடும் "உங்கையிற்பிள்ளை" என்ற திருவெம்பாவைக் கருத்தோடும் ஒருவாறு ஒத்தது.

திருப்பாவை—௩௰

வங்கக் கடல்கடைந்த
   மாதவனை, கேசவனை,
திங்கள் திருமுகத்துச்
   சேயிழையார் சென்றுஇறைஞ்சி,
அங்குஅப் பறைகொண்ட
   ஆற்றை, அணிபுதுவைப்
பைங்கமலத் தண்தெரியல்
   பட்டர்பிரான் கோதைசொன்ன
சங்கத் தமிழ்மாலை
   முப்பதும் தப்பாமே,
இங்குஇப் பரிசுஉரைப்பார்,
   ஈர்இரண்டு மால்வரைத்தோள்
செங்கண் திருமுகத்துச்
   செல்வத் திருமாலால்
எங்கும் திருவருள்பெற்று
   இன்புறுவர், எம்பாவாய்!

௩௦-ஆவது பாட்டின் பொருள்

கப்பல்கள் ஓடும் கடலைக் கடைந்து அமரர்க்கு அமுதம் ஈந்த மாதவனை, கேசவனை, சந்திரன் போன்ற அழகிய முகத்தைப் பெற்ற, செவ்விய ஆபரணம் அணிந்த பெண்கள், சென்று வணங்கி, அவ் ஆய்ப்பாடியில் பறை கொண்ட வரலாற்றை, அழகிய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலே பிறந்த குளிர்ந்த பசுமையான தாமரைமாலையையுடைய பெரியாழ்வாரின் மகளாகிய ஆண்டாள் சொன்ன, யாவரும் கூடிப்பாடி ரசிக்கத் தக்க தமிழ்ப் பாமாலையாகிய இத்திருப்பாவை முப்பதையும் தவறாமல், இவ்விடத்து இவ்வகையாகச் சொல்லுபவர், நான்கு பெரிய மலை போன்ற தோள்களையுடைய, செந்தாமரைக் கண்களைத் திருமுகத்திலே பெற்ற, செல்வத் திருமாலாலே, எங்கும் திருவருள் நோக்கம் பெற்று இன்பத்தை எய்துவர்.

திருப்பாவை
முற்றுப் பெறுகிறது.

பாட்டு முதல் குறிப்பு
அகராதி

பாட்டு முதல் குறிப்பு அகராதி

பாட்டு முதல் குறிப்பு அகராதி

தொடர் எண்	பாட்டு முதல்	பக்க எண்
14.	ஒருத்தி மகனாய்	 107
15.	ஒள்நித்தில நகையாய்	 9
16.	ஓங்கி உலகுஅளந்த	 55
17.	ஓர்ஒருகால் எம்பெருமான்	 35
18.	கற்றுக் கறவை	 75
19.	கறவைகள் பின்சென்று	 113
20.	கனைத்துஇளம் கற்றுஎருமை	 77
21.	காதுஆர் குழைஆட	 33
22.	கீசுகீசு என்றுஎங்கும்	 65
23.	கீழ்வானம் வெள்என்று	 67
24.	குத்து விளக்குஎரிய	 91
25.	கூடாரை வெல்லும்சீர்	 111
26.	கோழி சிலப்ப	 19

பாட்டு முதல் குறிப்பு அகராதி

பாட்டு முதல் குறிப்பு அகராதி

விசய பாரதி அச்சகம்
3, டக்கர் ஆறுமுகம் செட்டியார் தெரு
வேப்பேரி, சென்னை-7